

Noi credem în Isus

LECTȚIA
CINCI

ÎMPĂRATUL

THIRD MILLENNIUM
MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură – Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte efecace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere.....	1
II. Contextul vechi-testamentar	2
A. Calificările	2
1. Legea lui Moise	2
2. Legământul cu David	4
B. Funcția	5
1. Dreptatea	6
2. Îndurarea	Error!
Bookmark not defined.	
3. Credințioșia	9
C. Așteptările	10
1. Evoluția istorică	10
2. Profețiile specifice	14
III. Împlinirea în Isus.....	16
A. Calificările	17
1. Ales de Dumnezeu	17
1. Israelit	18
2. Dependent de Dumnezeu	18
3. Credincios legământului	18
4. Fiul lui David	20
B. Funcția	20
1. Dreptatea	20
2. Îndurarea	Error!
Bookmark not defined.	
3. Credințioșia	24
C. Așteptările	25
1. Dinastia davidică	26
2. Libertatea și biruința	26
3. Împărăția veșnică	27
4. Împărăția mondială	29
IV. Aplicarea actuală.....	29
A. Zidirea împărăției	30
1. Scopul	30
2. Manifestarea	31
3. Metodele	33
B. Guvernarea poporului	34
1. Conducerea	Error!
Bookmark not defined.	
2. Apărarea	Error!
Bookmark not defined.	
3. Învingerea vrăjmașilor	36
V. Concluzie	38

Noi credem în Isus

Lecția a cincea

Împăratul

INTRODUCERE

Istoria omenirii este scrisă adesea în funcție de domnia împăraților puternici. Cu toții am auzit de împărați care au cămuit teritorii mari din Asia, Europa, Africa și America Latină. Unii au subjugat atât de mulți dușmani, încât imperiul lor părea să se întindă până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Toți aceștia au cel puțin un lucru în comun: nu mai sunt, au murit, nu mai domnesc. Oștile lor puternice au dispărut, iar puterea lor s-a stins.

A existat o singură excepție de la această regulă. Există un împărat a cărui putere nu s-a stins niciodată și a cărui împărăție nu va avea sfârșit. Desigur, acest împărat este Isus.

Aceasta este a cincea lecție din ciclul *Noi credem în Isus* și am intitulat-o „Împăratul.” În cadrul ei, vom vedea cum îndeplinește Isus slujba vechi-testamentară de împărat, domnind ca slujitor și Fiul credincios al lui Dumnezeu. După cum am văzut în lecțiile anterioare, în diferite etape ale istoriei Vechiului Testament, Dumnezeu a instituit trei slujbe prin care Și-a administrat împărăția: profet, preot și împărat. În etapa finală a împărăției lui Dumnezeu, pe care o numim perioada Noului Testament, toate trei își găsesc împlinirea supremă în Isus. În această lecție vom aborda slujba de împărat a lui Isus.

Pentru scopurile noastre, vom defini împăratul ca:

Om desemnat de Dumnezeu pentru a domni în numele și peste împărăția Lui.

Din această definiție reiese că Dumnezeu a fost și va fi întotdeauna cămuitorul suprem peste toată creația. Dar El a desemnat și oameni care să-i slujească drept vice-regenți. Acești împărați umani slujesc sub autoritatea Sa și fac să înainteze scopurile și obiectivele Lui pentru împărăție. Reținând această definiție de bază, vom putea căpăta multe lămuriri asupra slujbei biblice de împărat și asupra modului în care împlinește Isus această slujbă.

Această lecție va păstra formatul lecțiilor anterioare despre slujba de profet și preot a lui Isus. Mai întâi vom examina contextul vechi-testamentar al slujbei de împărat, apoi vom analiza împlinirea acesteia în Isus și, în al treilea rând, vom explora aplicarea actuală a domniei lui Isus în viața noastră. Să vedem mai întâi contextul vechi-testamentar al slujbei de împărat a lui Isus.

CONTEXTUL VECHI-TESTAMENTAR

În cartea *Republica*, filozoful grec Platon a susținut că cea mai bună guvernare posibilă era domnia unui împărat filozof. În opinia sa, împărații care iubeau cu adevărat înțelepciunea în locul bogăției și puterii, și-ar fi condus poporul spre nenumărate binefaceri. Tot astfel, Scriptura arată că, atunci când împărații lui Israel s-au temut de Dumnezeu și I-au urmat preceptele, poporul a prosperat sub binecuvântările lui Dumnezeu. Dar și opusul a fost adevărat: când împărații s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, tot poporul a suferit sub judecata Lui. În acest sens, împărații Israelului au avut un rol principal în bunăstarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Vom examina contextul vechi-testamentar al slujbei de împărat analizând trei teme: întâi calificările pentru slujba de împărat, apoi funcția împăraților și, în fine, așteptările create de Vechiul Testament pentru viitorul slujbei de împărat în Israel. Să începem cu calificările pentru slujba de împărat.

CALIFICĂRILE

În Vechiul Testament, Dumnezeu a revelat calificările pentru împărați în două etape: prima dată, Dumnezeu a revelat standardele pentru poziția de împărat în Legea lui Moise, înainte ca Israel să fi avut împărat; a doua etapă a fost legământul lui Dumnezeu cu David, care a prevăzut o calificare suplimentară după instaurarea monarhiei. Să abordăm mai întâi principiile din Legea lui Moise pentru poziția de împărat.

Legea lui Moise

Este interesant că, citind Vechiul Testament, în principal primele cinci cărți, adică Pentateuhul, observăm deja anticiparea venirii unui împărat. Aflăm cum trebuie să fie și ce trebuie să facă împăratul cu mult înainte să apară vreunul. De ce? Cred că trebuie să privim acest gen de pasaje, îndeosebi Deuteronomul 17, care anticipează un împărat și ce ar trebui să facă acesta, în lumina planului lui Dumnezeu. Trebuie să ne întoarcem la Adam. Adam a fost un fel de profet, preot și împărat. Stăpânirea sa asupra pământului, acea cârmuire și domnie, a fost într-un fel pierdută. Ea este preluată de poporul Israel prin legământul avraamic. Chiar și în Geneza 17 apar promisiuni că din Avraam vor descinde împărați. Apoi aceasta începe să se realizeze în Israel, mai ales în împărat. Împăratul din Vechiul Testament, deși anunțat cu mult timp înainte, în Deuteronomul 17, de Moise, creează cadrul pentru întoarcerea efectelor păcatului asupra acestei lumi, restabilirea care va veni prin împărați, și anume cei din dinastia lui David. Dar, mai mult decât atât, venirea Domnului Isus Hristos, care preia acum aceste roluri, împlinește rolul davidic, rolul lui Israel și, în cele din urmă, rolul lui Adam, și ne readuce la ce am fost creați să fim. Toate acestea sunt anticipări, pregătindu-ne pentru

mai mult în ceea ce privește desfășurarea planului lui Dumnezeu, ducându-ne la tema mesianică „Așa se va întâmpla. Așa va împlini împăratul aceste roluri.” Cred că toate acestea l-au determinat pe Moise să ne ofere toate aceste date înainte de a exista împărați.

— Dr. Stephen Wellum

Pregătind Israelul pentru a intra și a cuceri Țara Făgăduinței, Moise a explicat că Dumnezeu va desemna într-un final un împărat peste ei și a enumerat patru principii care să-l călăuzească pe împăratul desemnat de Dumnezeu. Iată ce a scris Moise în Deuteronomul 17:14-19:

După ce vei intra în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău, și o vei stăpâni ... să pui peste tine ca împărat pe acela pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău ... să iei un împărat din mijlocul fraților tăi ... dar să nu aibă mulți cai, și să nu întoarcă pe popor în Egipt ca să aibă mulți cai ... să nu aibă un număr mare de neveste ... să nu strângă mari grămezi de argint și aur ... să scrie ... o copie a acestei legi ... va trebui s-o aibă cu el și s-o citească în toate zilele vieții lui, ca să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul lui, să păzească și să împlinească toate cuvintele din legea aceasta și toate poruncile acestea (Deuteronomul 17:14-19).

Moise a enumerat patru principii legate de calificările pentru domnie. Mai întâi a spus că împăratul lui Israel trebuie să fie ales de Dumnezeu. Poporul nu era în măsură să aleagă un împărat care să-l conducă așa cum cerea Dumnezeu. Nu avea dreptul să investească pe cineva cu autoritatea delegată de Dumnezeu. Numai Dumnezeu putea să-și delege autoritatea și avea să o dea doar celui ales de El.

Al doilea lucru menționat de Moise în Deuteronomul 17 este că împăratul trebuia să fie israelit, adică trebuia să facă parte din poporul ales al lui Dumnezeu. Asta pentru a împlini făgăduința făcută lui Avraam prin legământ în Geneza 17:1-8, unde Dumnezeu a jurat că urmașii patriarhului vor împărați peste poporul lor.

A treia calificare din Deuteronomul 17 se referea la faptul că împăratul trebuia să se bazeze pe Dumnezeu și nu pe strategii omenești pentru a asigura pacea și prosperitatea. Moise a enumerat patru moduri în care împărații s-ar fi putut întoarce de la dependența de Dumnezeu.

- Împăratului i se interzicea achiziția unui număr mare de cai, probabil pentru că aceștia erau importanți pentru armată. Împăratul trebuia să se bazeze pe puterea lui Dumnezeu și nu pe puterea omenească pentru siguranța țării.
- Interdicția privind întoarcerea în Egipt se referea la supunerea față de un imperiu mai mare pentru protecție și prosperitate, în locul supunerii față de Dumnezeu.
- Interdicția privind multe neveste se aplica probabil în mod specific alianțelor politice făcute prin căsătorii aranjate. Aceasta era o problemă nu doar pentru că Israel ajungea dependent de țări străine și nu de Dumnezeu, ci și pentru că

soțiile străine puteau sluji unor dumnezei străini, ispitindu-l și pe împărat să facă la fel.

- Interdicția acumulării de mari cantități de aur și argint se referea probabil la birurile nedrepte. Nu era greșit ca împăratul să fie bogat, dar era o fărâdelege să se îmbogățească prin asuprirea poporului lui Dumnezeu.

În ansamblu, aceste restricții asigurau că împăratul se va bizui pe Dumnezeu în ceea ce privește succesul domniei sale și siguranța țării.

Al patrulea lucru subliniat de Moise în Deuteronomul 17 era că împăratul trebuia să-și dovedească credințioșia față de Dumnezeu, conform legământului, primind, copiind și meditănd la legea legământului. Aceste acțiuni erau menite să cultive reverența personală, smerenia corespunzătoare și conducerea cu credințioșie.

Împărații lui Israel și Iuda reprezentau poporul înaintea lui Dumnezeu, așa că din multe puncte de vedere aveau o prezență sacramentală, atât ca reprezentanți ai lui Dumnezeu pe pământ, cât și ca reprezentanți ai poporului înaintea lui Dumnezeu. Acest statut dublu era semnificativ în răspunsul pe care-l primea de la Dumnezeu atât împăratul, cât și întregul popor. Și avem întreaga istorie a lui Israel și Iuda. În Israel n-au existat împărați buni; toți au fost răi. Israel a căzut primul, în 722 î.H. Dar în Iuda a fost o oscilație – un împărat bun, care a făcut ce era bine în ochii Domnului, apoi un împărat rău, care a făcut ce era rău în ochii Domnului. Dar, când împărații răi au făcut ce este rău înaintea Domnului, au existat repercusiuni majore. Divinul „nu” al judecății lui Dumnezeu era vestit împotriva împăratului și apoi și împotriva poporului. Pare să fi existat o relație organică între statutul împăratului și felul în care era urmat de popor. Dacă împăratul ridica înălțimi și se închina dumnezeilor străini, poporul făcea la fel. Și invers – când aveau loc reforme, cum a fost în cazul lui Iosia, au existat repercusiuni enorme în felul în care poporul a ascultat de Dumnezeu și de Legea Sa. Așadar, împăratul a avut un rol major atât în reprezentarea poporului față de Dumnezeu, cât și a lui Dumnezeu față de popor.

— Dr. Mark Gignilliat

După ce am văzut calificările pentru poziția de împărat revelate prin Moise, suntem gata să o analizăm pe cea adițională impusă de Dumnezeu prin legământul cu David.

Legământul cu David

Dumnezeu a instituit legământul cu David în 2 Samuel 7:8-16, iar condițiile acestuia sunt menționate în pasaje precum psalmii 89 și 132. Acest legământ i-a stabilit pe urmașii lui David ca dinastie permanentă a lui Israel. Dumnezeu a arătat o mare

bunăvoință față de David și de Israel, asigurând că urmașii lui David vor domni și că Israel se va bucura de stabilitate în succesiunea dinastică. Iată făgăduințele făcute de Dumnezeu lui David în cadrul legământului în 2 Samuel 7:8-16:

Te-am luat de la pășune, de la oi, ca să fii căpetenie peste poporul Meu, peste Israel ... ți-am făcut numele mare ... am dat un loc poporului Meu, lui Israel ... ți-am dat odihnă izbăvindu-te de toți vrăjmașii tăi ... Eu Îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău și-i voi întări împărăția ... și casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie (2 Samuel 7:8-16).

Conform acestui legământ divin, Dumnezeu a adăugat o nouă calificare pentru împărații lui Israel: începând din acel moment, poporul Lui trebuia să fie condus de un fiu al lui David. Numai casa lui putea revendica domnia legitimă și perpetuă peste întreaga țară.

Chiar din Geneza, Dumnezeu a binecuvântat seminția lui Iuda cu domnia peste Israel. „Toiagul de domnie nu se va depărta de Iuda” a spus Iacov în Geneza 49. Întrucât David era din seminția lui Iuda, promisiunea lui Dumnezeu reprezenta împlinirea binecuvântării din Geneza. Dumnezeu a intenționat mereu ca Israelul să aibă într-o zi un împărat din seminția lui Iuda. Datorită ascultării și devotamentului lui David față de Dumnezeu, El a făgăduit că domnia lui Israel va fi mereu determinată prin spița lui David. Nimeni nu putea revendica în mod legitim poziția de împărat al Israelului dacă nu era din casa lui David. De aceea a fost așa de important ca autorii evangheliilor să dovedească, nu doar că Isus a fost chemat de Dumnezeu, ci și că a fost urmaș direct al lui David, cu drept legitim la tronul lui David.

După ce am văzut calificările pentru domnie, haideți să abordăm al doilea subiect: funcția împăraților în Vechiul Testament.

FUNCTIA

În Vechiul Testament, împărații lui Israel conduceau cu credincioșie poporul lui Dumnezeu în primul rând prin punerea în aplicare a legii lui Dumnezeu. Din lecțiile anterioare știm că era un lucru obișnuit ca împărații puternici sau suzeranii din Orientul Apropiat antic să cucerească și să controleze împărățiile mai mici, acestea devenindu-le vasale. În mod normal, acești suzerani își administrau relațiile cu vasalii prin tratate sau legăminte, care cereau împărățiilor vasale să-l slujească pe suzeranul cuceritor prin supunere față de legile sale. Același lucru era valabil și în relația lui Israel cu Dumnezeu. Tot poporul era responsabil să asculte de legământul lui Dumnezeu, iar împăratul era responsabil să asigure acest lucru.

Împărații aveau multe pârghii prin care trăgeau la răspundere poporul în privința legământului lui Dumnezeu, dar pentru scopurile lecției vom aborda acele aspecte ale legii pe care Isus le-a considerat mai importante. Isus a spus în Matei 23:23:

Cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia (Matei 23:23).

După spusele lui Isus, și spre deosebire de accentul fariseilor pe ceremonii și ritualuri, cele mai însemnate aspecte ale legii sunt dreptatea, îndurarea și credincioșia.

Vom aborda modalitățile prin care împărații din Vechiul Testament au pus în practică legile lui Dumnezeu în funcție de fiecare dintre aceste caracteristici importante. Mai întâi vom examina responsabilitatea împăratului de a impune dreptatea, apoi vom vedea că trebuia să arate îndurare și, în fine, vom vedea că împăratul trebuia să promoveze credincioșia. Să vedem mai întâi responsabilitatea împăratului de a impune dreptatea.

Dreptatea

În contextul responsabilităților împăratului, dreptatea poate fi definită drept judecarea fiecăruia după cum merită, conform legii lui Dumnezeu.

Ca indivizi sau conducători, avem dreptul, libertatea și voința să alegem o cale sigură sau o cale păcătoasă. În final, judecata lui Dumnezeu va veni peste noi toți. Drept urmare, conducătorii vor fi judecați. Când va veni Isus, va pune toate lucrurile la locul lor. Până atunci, avem o misiune. Aceasta e să trăim ca indivizi ce fac parte din împărăția lui Dumnezeu și ca cetățeni ai unui pământ ceresc. Deocamdată, practicăm dreptatea și egalitatea, respectându-i pe alții, respectându-i pe cei slabi, fiind imparțiali cu cei nedrepti, și ne străduim să obținem dreptatea știind că încă trăim într-o lume păcătoasă, zdrobită, aflată sub judecata lui Dumnezeu, o lume în care încă există brutalitate, sărăcie, ignoranță și corupție. Suntem ca o lumânare care dă lumină, amintindu-le altora că în cer există un Dumnezeu iubitor, căruia îi pasă de cei nedrepti și că această brutalitate, corupție și aroganță, oricât de mult ar dura pe pământ, sunt temporare și limitate în timp, deoarece există un Dumnezeu care va repara până la urmă totul.

— Dr. Jonathan Kuttab

Împărații lui Israel trebuiau să împlinească dreptatea lui Dumnezeu la cel puțin două niveluri. În primul rând, împlineau dreptatea internațională a lui Dumnezeu, impunând legea lui Dumnezeu între Israel și alte națiuni.

O modalitate folosită de împărați pentru a menține dreptatea la nivel internațional era negocierea pașnică cu alte națiuni, așa cum a făcut Solomon cu Hiram, împăratul Tirului, în 1 Împărați 5:1-12.

Împărații au urmărit dreptatea internațională și prin război. Au făcut asta pedepsind națiunile nelegiuite, cum au făcut Saul în 1 Samuel 14:47-48 și David în 2 Samuel 8:1-13. De asemenea, împăratul apăra Israelul când era atacat, așa cum au făcut David în 2 Samuel 5:17-25 și Ezechia în 2 Împărați 19. Psalmul 2 rezumă dreptatea pe care trebuiau să o facă împărații Israelului față de popoarele care se răzvrăteau împotriva lor și a Domnului. Iată ce spun versetele 6-12:

Totuși, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt. „Eu voi vesti hotărârea Lui” – zice Unsul – „Domnul Mi-a zis: „Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut. Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire! Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier și le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.” Acum, dar, împărați, purtați-vă cu înțelepciune! Luați învățătură, judecătorii pământului! Slujiți Domnului cu frică și bucurați-vă, tremurând. Dați cinste Fiului, ca să nu Se mânie, și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți câți se încred în El! (Psalmul 2:7-12)

Aceste versete respectă obiceiul Orientului Apropiat antic – suzeranul este numit tată, iar împăratul său vasal fiu. În acest caz, Dumnezeu este suzeranul, iar împăratul davidic este fiul. Planul lui Dumnezeu pentru lume era ca popoarele să-i slujească împăratului davidic și să asculte de el. Ele trebuiau să se teamă de el și să-l cinstească, deoarece era instrumentul lui Dumnezeu pentru dreptate în lume.

În al doilea rând, împărații erau responsabili să înfăptuiască dreptatea lui Dumnezeu la nivel național, în Israel. Împărații puneau în aplicare dreptatea la nivel național conducând poporul lui Dumnezeu în ascultare de legea Lui. Aceasta presupunea grija față de cei slabi și protecția lor, așa cum vedem în Proverbe 29:14, apărarea contra celor răi, așa cum exemplifică David în 2 Samuel 4:9-12, urmărirea criminalilor, după cum vedem în 2 Împărați 14:5, și crearea stabilității pentru dezvoltarea și prosperitatea cetățenilor, cum ne învață Psalmul 72. În plus, împărații nu trebuiau să distorsioneze justiția în favoarea bogaților sau săracilor, a celor puternici sau a celor slabi. Scriptura vorbește despre acest rol al împăraților în multe locuri, inclusiv Leviticul 19:15 și Isaia 11:1-5.

Întorcându-ne la lucrurile despre care Isus spune că sunt cele mai importante din lege, un al doilea mod important prin care împărații trebuiau să aplice legea lui Dumnezeu era îndurarea.

Îndurarea

Îndurarea este imitația compasiunii lui Dumnezeu față de faptele Sale. Dumnezeu Își tratează deseori creaturile cu răbdare când păcătuiesc, înțelegându-le slăbiciunile. Le oferă lucruri bune în viață și le scapă de suferință, pentru simplul fapt că-I face plăcere să fie bun cu ce a creat. Scriptura vorbește în multe locuri despre îndurarea lui Dumnezeu, în pasaje precum Psalmii 40:11, 103:8 și Iona 4:2.

Ca și în cazul dreptății, vom sublinia că împărații trebuiau să arate îndurare în cel puțin două domenii, începând cu relațiile internaționale. La nivel internațional, împărații arătau îndurare popoarelor care se supuneau Dumnezeului lui Israel. De exemplu, în 2 Samuel 10:19, mulți vasali ai unuia dintre inamicii lui Israel au beneficiat de îndurarea lui David când au făcut pace cu el. În 2 Samuel 10:1-2, împăratul David a arătat milă față de împăratul amoniților.

În plus, profeții din Vechiul Testament au prezis că neamurile se vor supune în cele din urmă Ierusalimului. Vor aduce tribut capitalei împărăției lui Dumnezeu și vor

primi îndurare și protecție din partea împăratului lui Dumnezeu. Aceste lucruri sunt profetite în locuri precum Isaia 60:1-22, 66:18-23, Mica 4:1-8 și Țefania 2:11.

Desigur, așa cum am menționat în cazul dreptății, Dumnezeu nu vrea întotdeauna să arate îndurare. Uneori, El a poruncit ca împăratul să-și retragă îndurarea de la națiunile nelegiuite. De exemplu, în 2 Samuel 5:17-25, Dumnezeu îi spune lui David să-i distrugă pe filistenii, iar David face asta fără nicio milă. Răutatea lor era așa de mare încât nu trebuiau cruțați. Așadar, parte din responsabilitatea împăratului era să discearnă când voia Dumnezeu ca el să arate îndurare și când nu.

Pe lângă îndurarea arătată în relațiile internaționale, împăratul era responsabil și să aplice legea lui Dumnezeu arătând îndurare la nivel național. Întrucât împăratul era vasalul Domnului, i se cerea să trateze poporul lui Dumnezeu la fel cum o făcea Dumnezeu, adică cu îndurare. După cum citim în pasaje precum Osea 6:6, Dumnezeu voia mai mult ca poporul Său să arate îndurare, decât voia jertfele cerute de lege. Asta nu pentru că legea lui Dumnezeu nu era importantă, ci pentru că îndurarea este unul din dintre cele mai importante aspecte ale legii. De aceea, un împărat îndurător era un conducător ideal, unul care oglindea purtarea de grijă a lui Dumnezeu. David a exemplificat acest lucru în pasaje precum 2 Samuel 19:18-23, unde a arătat îndurare dușmanilor care i s-au supus.

Îndurarea se găsește pretutindeni în legea Vechiului Testament. Dacă reușim să ne descotorosim de prejudecata că legea e rea, ca să vedem că e vehiculul bunătății iubitoare a lui Dumnezeu, vom începe să o vedem peste tot. Chiar și atunci când luăm ca punct de plecare Cele Zece Porunci, dăm de o lege ca porunca a patra, de a sfinți sabbatul. Trebuie să privim dincolo de prima parte a poruncii, ca să observăm că nu doar noi trebuie să ne odihnim în Ziua Domnului sau sabbat, ci trebuie să le permitem asta și slujitorilor din casa noastră, animalelor, adică tot ce ne aparține. În lumea de azi, am spune că un om cu frică de Dumnezeu care are o afacere ar trebui să fie îndurător cu angajații săi și nu să-i trateze ca pe niște resurse de exploatat, ci ca pe niște ființe umane. Să fim administratori ai oamenilor pe care Dumnezeu ni i-a încredințat. Deci aici avem o prevedere îndurătoare. Vechiul Testament conține o mulțime de legi individuale detaliate care arată îndurare. Porunca din Deuteronomul, de a lăsa în urmă spicele din colțurile ogorului, astfel încât cei nevoiași să vină și să aibă ce mânca, să poată culege ce a rămas. Sunt alte legi vechi-testamentare, cum ar fi porunca de a nu lua dobândă de la un compatriot. Acea lume nu avea o economie capitalistă de investiții, iar dobânda era adesea o metodă pentru a abuza și a profita de oameni. Ajungea să înlocuiască generozitatea. Dacă cineva putea profita de un semen israelit nevoiaș, se putea îmbogăți, dar l-ar fi sărăcit pe celălalt. Așa că porunca spune să nu faci așa, ci să fie generoși, necerând dobândă și împrumutându-i pe cei nevoiași. Legea slobozirii robilor la fiecare șapte ani sau legea referitoare la anul de veselie, prin care li se reda oamenilor pământul care le fusese luat din pricina unor circumstanțe nefericite, sunt legi de restabilire. Dumnezeu era îndurător cu poporul Său și, prin

urmare, le-a poruncit israeliților în legile Vechiului Testament să-I reflecte caracterul.

— Rev. Mike Glodo

Pe lângă dreptate și îndurare, a treia cale prin care împăratul trebuia să pună în aplicare legea lui Dumnezeu era să promoveze credințioșia față de El.

Credințioșia

Credințioșia poate fi definită ca loialitate față de Dumnezeu, demonstrată prin încredere și ascultare sinceră. Credințioșia implică a crede că Dumnezeu este cine spune El că este, a-L sluji cu loialitate pe El și niciun alt dumnezeu și a-L asculta cu dragoste.

Similar discuției despre dreptate și îndurare, vom arăta două căi prin care împăratul era obligat să promoveze credințioșia, începând cu sfera internațională. Împărații lui Israel trebuiau să conducă poporul spre fidelitatea față de Dumnezeu în așa fel încât națiunile din jur să se pocăiască de idolatria și păcatul lor și să înceapă să-I slujească Lui. Împărații au împlinit acest rol în special prin stabilirea unei închinări evlavioase în Israel, așa cum vedem în rugăciunea lui Solomon de la dedicarea templului din 1 Împărați 8:41-43. Acest mandat global de a face ucenici și a disciplina popoarele este indicat și în pasaje precum Psalmul 72:8-11 și Zaharia 8:20-23.

Pe lângă promovarea credințioșiei față de Dumnezeu la nivel internațional, împăratul trebuia să încurajeze credințioșia și la nivel național. El trebuia să încurajeze credințioșia în Israel, în special asigurând puritatea închinării. Împărații buni au asigurat resurse și planuri de închinare, au organizat personalul, au dictat politici de întreținere a templului și au jucat de multe ori roluri importante în celebrările publice de închinare. De pildă, David a procedat astfel în 1 Cronici 15, 16 și 23-28.

Angajamentul împăratului de a încuraja credințioșia lui Israel a influențat profund poporul. Deoarece el era reprezentantul națiunii înaintea lui Dumnezeu, poporul deseori se bucura de binecuvântări sporite sub conducerea împăraților credințioși și avea parte de judecăți sporite sub împărații necredințioși. Dumnezeu i-a binecuvântat pe împărații credințioși cu prosperitate în Israel și cu extinderea granițelor Israelului, pe când împărații necredințioși au fost pedepsiți. De fapt, cartea Împărați dă vina în parte pe neascultarea împăraților lui Israel pentru exilul lui Iuda.

Iată cuvintele lui Dumnezeu adresate împăratului Solomon în 1 Împărați 9:6-7:

Dacă te vei abate de la Mine, tu și fiii tăi, dacă nu vei păzi poruncile Mele și legile Mele pe care ți le-am dat, și dacă te vei duce să slujești altor dumnezei și să te închini înaintea lor, voi nimici pe Israel din țara pe care i-am dat-o, voi lepăda de la Mine casa pe care am sfințit-o Numelui Meu, și Israel va ajunge de râs și de pomină printre toate popoarele (1 Împărați 9:6-7).

Din păcate, nu toți împărații lui Israel și ai lui Iuda I-au fost credințioși lui Dumnezeu, iar poporul de multe ori a suferit din această cauză. Dar, chiar și când templul fusese neglijat sau poporul căzuse în idolatrie, împărații credințioși au putut reforma și

restabili închinarea poporului. Avem exemple de acest gen în 2 Împărați 18:1-8, cu Ezechia, și în 2 Împărați 22:1-23:25, cu Iosia. Eforturile lor de reformă au încurajat și chiar au produs credințioșie în rândul poporului, aducând astfel binecuvântarea lui Dumnezeu asupra țării în timpul domniei lor.

După ce am analizat calificările și funcțiile împăraților din Vechiul Testament, suntem gata să trecem la așteptările create de Vechiul Testament pentru viitorul domniei în Israel.

AȘTEPTĂRILE

Vechiul Testament a stabilit multe așteptări pentru viitorii împărați și în special pentru acel împărat mesianic despre care se profețise că va împlini scopul lui Dumnezeu de stabilire a împărăției Sale pe pământ. Desigur, Noul Testament dezvăluie că acest împărat mesianic e Isus. Așadar, vom cerceta mai detaliat așteptările Vechiului Testament.

Vom aborda așteptările legate de viitorul domniei în Israel create de două surse: prima, evoluția istorică a domniei în Vechiul Testament, iar apoi profețiile specifice despre un viitor împărat al lui Israel. Să vedem mai întâi așteptările create de evoluția istorică a domniei.

Evoluția istorică

Vom începe cu rolul vital jucat de domnia omului în planul lui Dumnezeu înainte de monarhia din Israel, de la creație până pe vremea judecătorilor.

Înainte de monarhie. Când Dumnezeu a creat lumea, i-a pus pe Adam și Eva în Grădina Edenului pentru a sluji ca vice-regenți peste creație. Dumnezeu a indicat acest rol pentru oameni în Geneza 1:26-27, unde i-a plănuțit și i-a creat pe Adam și Eva după chipul Său.

Pe vremea Vechiului Testament, termeni precum „chipul lui Dumnezeu,” „asemănarea dumnezeilor” și „fiu de Dumnezeu” erau folosiți în mod obișnuit cu privire la regi și împărați. Această terminologie exprima credința că împărații sunt reprezentanții pământești sau viceregi ai dumnezeilor lor. Slujba împăratului era să asigure că voia dumnezeului său era împlinită pe pământ. Așadar, când Biblia îi numește pe Adam și Eva chipuri ale lui Dumnezeu, unul din înțeleșuri este acela că Dumnezeu a desemnat tot neamul omenesc să fie vice-regenții Lui pe pământ. Prin urmare, în sensul cel mai larg, toți oamenii au fost creați pentru a trăi ca împărați slujitori lui Dumnezeu, care asigură împlinirea voii Lui pe pământ. Ideea că chipurile divine sunt personalități împărătești contribuie la explicarea Genezei 1:28, unde Dumnezeu a dat următorul mandat primilor noștri părinți:

Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ (Geneza 1:28).

Dumnezeu a vrut să transforme întregul pământ în împărăția Sa. Așa că a desemnat vice-regenți – rasa umană – să umple pământul cu alte chipuri ale lui Dumnezeu și să exercite stăpânirea sau domnia peste întreaga creație. Această poruncă este adeseori numită mandatul cultural, deoarece ne poruncește să zidim împărăția lui Dumnezeu prin stabilirea culturilor și civilizațiilor în toată lumea.

După ce Adam și Eva au căzut în păcat, ei și urmașii lor s-au abătut așa de mult de la responsabilitățile inițiale, încât Dumnezeu a judecat umanitatea păcătoasă prin potopul lui Noe. Totuși, El nu a anulat funcția împărătească a omenirii în lume. După ce Noe și familia lui au ieșit din arcă, Dumnezeu a reconfirmat mandatul cultural, poruncind tuturor chipurilor Sale împărătești să răspândească civilizația care-L cinstește pe Dumnezeu în întreaga lume.

Dar vice-regența umanității s-a schimbat semnificativ pe vremea lui Avraam. Dumnezeu l-a răscumpărat pe Avraam și l-a făcut tatăl poporului Său ales, Israel. Deși toate ființele omenești erau încă vice-regenții lui Dumnezeu în sens general, Domnul i-a ales pe Avraam și pe urmașii săi să fie întâii născuți dintre toate familiile pământului. Dumnezeu a încheiat un legământ special cu Avraam în Geneza 15 și 17, indicând că Israel avea privilegiul împărătesc special de a clădi o națiune sfântă pentru Dumnezeu. Această națiune trebuia să fie punctul de pornire pentru răspândirea vocii lui Dumnezeu spre toate celelalte națiuni.

Mai târziu, Dumnezeu a început să-Și împlinească făgăduințele făcute lui Avraam, trimitându-i pe Moise și apoi pe Iosua ca să conducă Israelul. Sub conducerea lor, Dumnezeu Și-a izbăvit poporul din robia egipteană și i-a împuternicit să cucerească Canaanul – Țara Făgăduinței – unde trebuiau să devină o mare națiune de chipuri ale lui Dumnezeu, răscumpărate și sfinte.

Din păcate, Israel n-a reușit să cucerească în întregime Canaanul. După moartea lui Iosua, unitatea națională s-a dezintegrat, iar semințiile au fost conduse de diverși judecători locali și leviți printr-o perioadă foarte tulbură. Deși în această perioadă Dumnezeu a binecuvântat Israelul, conducerea prin judecători și leviți nu era adecvată pentru a-i duce la succes ca națiune conducătoare de chipuri împărătești ale lui Dumnezeu. Autorul cărții Judecătorii arată acest lucru foarte clar în toată cartea. Iată versetul final din Judecătorii 21:25.

Pe vremea aceea, nu era împărat în Israel, fiecare făcea ce-i plăcea (Judecătorii 21:25).

Comentarii foarte similare apar în Judecătorii 17:6, 18:1 și 19:1. Aceste repetiții accentuează faptul că Israelul putea progresa ca popor ales al lui Dumnezeu numai sub domnia unui împărat neprihănit care să slujească drept vice-regent al lui Dumnezeu.

Cartea Judecătorii pare a fi un motiv pentru instaurarea împăratului. În carte apare un ciclu: este ridicat un judecător, pentru o vreme totul merge bine, poporul cade în păcat, strigă către Dumnezeu, iar El ridică un alt judecător. E clar că autorul vrea să arate că este nevoie de ceva mult mai stabil, mai sigur, tânjește după un domnitor, un lider după inima lui Dumnezeu. Desigur, această calitate îi este atribuită în mod special lui David, împăratul după inima lui

Dumnezeu, privit ca un model pentru cum ar trebui să arate domnia, nu doar pentru poporul Israel de atunci, ci de fapt pentru felul în care domnește Dumnezeu peste poporul Său. Cartea Judecătorii este un fel de discuție pe marginea nevoii de un împărat, un împărat care să domnească sub autoritatea lui Dumnezeu și care să ne arate cum Își conduce El poporul în orice vreme.

— Dr. Simon Vibert

Este important să punem cartea Judecătorii în ansamblul planului lui Dumnezeu, al firului narativ de la Geneza până la venirea lui Isus Hristos. Cartea Judecătorii privește în urmă spre revelația anterioară, începând cu Adam, ca personalitate împărătească, apoi ajungând la Avraam, în legământul avraamic care anticipează apariția împăraților din spița sa, apoi Moise, care dă vechiul legământ, Deuteronomul 17 unde se anticipează venirea împăratului. Cu toate acestea, deocamdată nu se întrevide niciun împărat în planul lui Dumnezeu. Într-un sens, cartea Judecătorii arată nevoia de lideri, nevoia de conducere. Iosua continuă lucrarea lui Moise, iar judecătorii lucrarea lui Iosua. Dar nu se întrevide niciun împărat anticipat de Dumnezeu. Nicio împlinire în această direcție. Națiunea merge în funcție de cum este judecătorul: dacă este bun, popoului îi merge bine, dacă este rău, popoului îi merge rău. Și nu este împărat. Cartea Judecătorii ne spune că, atunci când va veni împăratul, lucrurile vor sta mai bine. Lucrurile menționate în Vechiul Testament se vor împlini. De la Judecători trecem la Saul și la David, puși în contrast – împăratul popoului și împăratul lui Dumnezeu – lucru ce ne duce iarăși la marele legământ davidic, promisiunea referitoare la fiul mai mareț al lui David. Toate acestea fac parte din planul lui Dumnezeu, pregătindu-ne pentru venirea Domnului Isus Hristos, arătându-ne cum va fi împăratul adevărat spre deosebire de ceilalți împărați, nevoia de un împărat care să restabilească ce am fost creați să fim. Toate acestea fac parte din planul lui Dumnezeu, care ne duce la Isus Hristos.

— Dr. Stephen Wellum

Până acum am discutat despre originile domniei omenești din perioada anterioară monarhiei din Israel, iar acum să trecem la evoluția istorică din timpul monarhiei din Israel.

Monarhia. Conform 1 Samuel 8:5-20, la sfârșitul perioadei judecătorilor, Israel invidia stabilitatea și ordinea pe care o asigurau împărații popoarelor din jur. Dar a refuzat să aștepte ca Dumnezeu să ridice un împărat la vremea hotărâtă de El, ci a cerut să îi dea imediat un împărat. Ca răspuns, Dumnezeu l-a numit pe Saul ca prim împărat oficial peste Israel.

Este important să înțelegem că dorința lui Israel de a avea un împărat uman nu era păcătoasă în sine. Dumnezeu le descoperise de câteva ori înainte că plănuia ca Israelul să devină o națiune puternică, cu un împărat uman mareț. De exemplu, în Geneza 17:6, Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam că între urmașii lui vor fi și împărați. În Geneza 49:8-10, Iacov l-a binecuvântat pe fiul său, Iuda, anunțând că unul dintre urmașii lui va domni ca împărat peste Israel. Iar mai devreme am văzut că Moise chiar a prescrip reguli pentru împărații lui Israel în Deuteronomul 17:14-19. În plus, în 1 Samuel 2:10, cu puțin înainte ca Israelul să-L preseze pe Dumnezeu să-i dea un împărat, neprihănită Ana a făcut o rugăciune profetică, spunând că Dumnezeu va așeza în cele din urmă un împărat neprihănit peste poporul Său.

Dar, în ciuda planurilor bune ale lui Dumnezeu pentru împărăția lui Israel, poporul a păcătuit refuzând să aibă încredere în El și să aștepte timpul hotărât de El. Iar desemnarea lui Saul ca împărat a fost menită în parte să-i disciplineze pentru acest păcat. Deși în anumite aspecte Saul a contribuit la progresul Israelului, răzvrătirea lui împotriva lui Dumnezeu l-a determinat pe Domnul să-l detroneze pe el și pe urmașii lui.

După eșecul lui Saul, Dumnezeu a dăruit poporului acel gen de împărat de care avea nevoie, ridicându-l pe David ca împărat. La fel ca restul oamenilor căzuți, David era un păcătos, dar și un om după inima lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a dat putere să unească poporul, să învingă dușmanii și să aducă siguranță și prosperitate în Israel. Mai mult, Dumnezeu a încheiat un legământ cu David, prin care urmașii săi vor domni veșnic peste Israel, ca dinastie împărătească permanentă. Citim despre acest legământ în texte ca 2 Samuel 7, 1 Cronici 17 și Psalmii 89 și 132.

La moartea lui David, Solomon a domnit în locul său. Din multe puncte de vedere, domnia lui Solomon a reprezentat apogeul istoriei împăraților lui Israel. El a lărgit teritoriile Israelului și i-a înmulțit bogăția și buna reputație. Din păcate, și el a încălcat grav legea lui Dumnezeu, închinându-se la idolii nevestelor lui străine. De aceea, Domnul a împărțit împărăția în zilele fiului său, Roboam. Generațiile care au urmat l-au fost și mai necredincioase lui Dumnezeu, așa că atât Israel, cât și Iuda, au căzut sub judecata Lui, fiind exilați din țară. Împărăția din nord, a lui Israel, a fost cucerită de asirieni în 723 sau 722 î.H., iar împărăția din sud, a lui Iuda, a fost cucerită de Babilon în 587 sau 586 î.H. Ultimul împărat legitim a fost urmașul lui David, Ioiachin, cunoscut și sub numele de Ieconia, care a fost detronat și dus în captivitate în 597 î.H.

Până la sfârșitul perioadei monarhice, Dumnezeu descoperise multe lucruri legate de domnia omenească. În sensul cel mai larg, toți oamenii erau vice-regenții lui Dumnezeu peste pământ. În sens mai restrâns, poporul Israel a avut o vice-regență specială, ca familie sacră de oameni care trebuiau să fie un model pentru alte națiuni. În sensul cel mai restrâns, descendenții împărătești ai lui David au ocupat funcția de vice-regent principal al lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a rânduit pe fiii lui David să-i conducă pe israeliți și restul lumii în slujba voii împăratului suprem, Dumnezeu.

După ce am văzut evoluția istorică a slujbei de împărat înainte și în timpul monarhiei lui Israel, să analizăm perioada ulterioară căderii monarhiei, când Israel și Iuda au trăit în exil și nu au avut niciun împărat davidic.

Exilul. Deși babilonienii distruseseră Ierusalimul și-l înlăturaseră pe moștenitorul lui David de la tron, împăratul persan Cyrus a cucerit Babilonul și a decretat întoarcerea israeliților în Țara Făgăduinței. Citim despre aceste evenimente în 2 Cronici 36 și Ezra 1.

Anii ce au urmat decretului lui Cyrus sunt numiți de obicei perioada de restabilire. Cei reveniți din robie au consacrat din nou altarul lui Dumnezeu, au zidit un nou templu și au reconstruit zidurile Ierusalimului. La început, în Hagai 2:21-23, profetul chiar a spus rămășiței că, dacă vor fi credincioși, Dumnezeu l-ar putea pune pe guvernatorul Zorobabel, care era urmaș al lui David, pe tronul lui David. Dar poporul nu l-a fost credincios. Prin urmare, Vechiul Testament se termină în timp ce numai o rămășiță de israeliți trăiau în Țara Făgăduinței, nădejdea gloriei fiind amânată pentru viitor.

Între perioada dintre Vechiul și Noul Testament, apostazia lui Israel a continuat să întârzie restabilirea împărăției în Israel. Imperiul grec a învins imperiul persan și a luat în stăpânire Palestina. Mai târziu, imperiul roman l-a învins pe cel grec și a preluat conducerea Țării Făgăduinței. În toată această vreme, Israel n-a avut niciun împărat desemnat de Dumnezeu.

Starea jalnică a Israelului sub asuprirea asirienilor, babilonienilor, mezilor și perșilor, grecilor și romanilor a dovedit cu claritate un lucru: domnia unui fiu neprihănit al lui David era crucială pentru viitor. Israelul avea nevoie de un împărat davidic pentru a-și împlini rolul în lume, acela de popor ales al lui Dumnezeu. Poporul credincios lui Dumnezeu a continuat să aștepte momentul când El avea să-și onoreze legământul făcut cu David, prin trimiterea unui împărat davidic neprihănit ca să-i scape de asupritori și să extindă voia lui Dumnezeu în întreaga lume.

După ce am văzut evoluția istorică a slujbei de împărat, să analizăm așteptările legate de viitorul domniei apărute din profețiile specifice din Vechiul Testament.

Profețiile specifice

În Vechiul Testament sunt mult prea multe profeții despre viitorul domniei în Israel ca să le menționăm pe toate. Pentru lecția noastră, vom menționa doar patru teme importante. În primul rând, profeții din Vechiul Testament au prevestit că Dumnezeu va restaura dinastia davidică.

Vechiul Testament subliniază îndeosebi că Mesia este înainte de toate fiul lui David. David a fost marele împărat al Israelului, care și-a pus încrederea în Dumnezeu atât de mult, a repurtat victorii extraordinare și a ascultat de Domnul în cele mai multe lucruri. Desigur, a avut și eșecuri destul de mari, dar David devine paradigma a ceea ce urma să fie Mesia: conducătorul care aduce pace poporului. Prin urmare, în ultima parte a Vechiului Testament, după moartea lui David, există așteptarea venirii unui fiu al lui David, iar lucrul acesta e strâns legat de ideea că va fi pace, neprihănire și bucurie.

— Dr. Thomas Schreiner

În Vechiul Testament, personalitatea care a devenit cunoscută drept Mesia era împăratul din spița lui David. Dumnezeu a încheiat cu David un legământ prin care i-a promis că într-o zi va ridica un împărat cu care va avea o relație specială, unică, de Fiu al lui

Dumnezeu, o relație de fiu cu Dumnezeu. El va domni pe vecie pe tronul lui David și va instaura dreptatea și neprihănirea. Într-adevăr, când vorbim de Mesia al Vechiului Testament, ne referim la un împărat, la împăratul suprem care va aduce mântuirea și izbăvirea lui Dumnezeu.

— Dr. Mark Strauss

Profeții au spus că Dumnezeu va trimite în cele din urmă un Fiu neprihănit al lui David ca să restaureze domnia davidică a lui Israel. Vedem asta în multe locuri, inclusiv Psalmul 89, Isaia 9:7 și 16:5, Ieremia 23:5 și 33:25-26 și Ezechiel 34:23-24. De exemplu, iată ce a spus Dumnezeu prin profetul Amos în Amos 9:11:

În vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărâmăturile și-l voi zidi iarăși cum era odinioară (Amos 9:11).

În al doilea rând, profeții au prezis că acest viitor fiu al lui David va izbăvi poporul lui Dumnezeu și îi va da biruință asupra dușmanilor. Profeții Vechiului Testament vorbesc frecvent despre o vreme când Dumnezeu va interveni cu putere în istorie, pentru a-Și birui vrăjmașii pentru poporul Lui credincios. Dumnezeu a promis că-i va judeca pe toți cei care se împotrivesc căilor Sale, inclusiv necredincioșii din Israel. Profeții au asociat în mod repetat această victorie cu viitorul moștenitor al tronului David, care va acționa ca mare vice-regent al lui Dumnezeu. Aceste așteptări sunt profețite în pasaje precum Psalmul 132:17-18, Isaia 9:4-7, Ieremia 30:5-17, Ezechiel 34:2 și Zaharia 12:1-10. De pildă, iată profeția din Ieremia 30:8-9:

În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, voi sfărâma jugul de pe grumazul lui, îi voi rupe legăturile și străinii nu-l vor mai supune. Ci vor sluji Domnului, Dumnezeului lor și împăratului lor David pe care li-l voi scula (Ieremia 30:8-9).

În al treilea rând, profeții Vechiului Testament au prezis că acest Fiu al lui David va întemeia o împărăție veșnică. Ei au spus cu regularitate că, atunci când acest mare Fiu al lui David va domni peste Israel, acesta se va bucura de binecuvântările lui Dumnezeu pe vecie. Domnia împăratului davidic va face pământul ca cerul și poporul Său va trăi durabil în pace și prosperitate. Această așteptare apare în pasaje ca Isaia 55:3-13 și Ezechiel 37:24-25. Iată ce spune Isaia despre viitorul Fiu al lui David în Isaia 9:7:

El va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci: iată ce va face râvna Domnului oștirilor (Isaia 9:7).

În al patrulea rând, profeții au afirmat că acest fiu al lui David va întemeia o împărăție mondială. Viitoarea împărăție davidică nu va fi limitată nici în timp și nici geografic. Se va lărgi și va umple întregul pământ. Toți cei care se vor pocăi de păcatele

lor se vor bucura de binecuvântările sale, indiferent de naționalitatea sau etnia lor. Vedem exemple în sensul acesta în Psalmii 2, 68, 72, 110 și 122. Iată cum descrie Daniel 7:13-14 acest aspect al viitorului împărat și al împărăției sale:

... și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului ... I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată (Daniel 7:13, 14).

Unul din textele cheie din Vechiul Testament pentru înțelegerea rolului lui Mesia este Psalmul 2, în care este anunțat foarte clar că Dumnezeu a ales un împărat deosebit, pe care l-a desemnat pe muntele Său sfânt, Sion. La o citire atentă, descoperi că acest împărat pe care-l va numi Dumnezeu este cel care urmează să cârmuiască popoarele. De el vor asculta popoarele. Este o personalitate cu autoritate și toate națiunile și conducătorii pământului trebuie să se smerească și să se închine, să-L sărute pe Fiul cum spune Psalmul 2 (BTF). Răzbate ideea că El nu e Mesia doar pentru Israel, cu toate că este, dar din acest motiv e și Domn peste întreaga lume, Domnul de drept al lumii. Unul din lucrurile esențiale este să înțelegem că Mesia trebuia să fie o personalitate omenească, un om care avea să vină și să conducă lumea.

— Dr. Peter Walker

Vechiul Testament se încheie cu mari speranțe pentru viitorul domniei. Dumnezeu va trimite un fiu deosebit al lui David, un vice-regent suprem. El îi va învinge pe toți dușmanii poporului lui Dumnezeu și va întemeia o împărăție veșnică pe pământ pentru toți cei care se vor supune domniei Sale. Această împărăție va împlini scopul inițial al lui Dumnezeu pentru umanitate, ca chip al lui Dumnezeu; scopul inițial al lui Dumnezeu pentru Israel; scopul inițial al lui Dumnezeu pentru stabilirea tronului lui David. Fiul neprihănit al lui David va transforma întreaga lume în împărăția lui Dumnezeu, o va curăța de tot răul și va aduce pacea și prosperitatea pentru tot poporul Lui pentru totdeauna.

După ce am analizat contextul vechi-testamentar al slujbei de împărat, suntem gata să ne îndreptăm spre al doilea subiect, și anume împlinirea acesteia în Isus.

ÎMPLINIREA ÎN ISUS

Noul Testament ne învață clar că Isus este împăratul davidic promis în Vechiul Testament. De exemplu, magii L-au descris ca împăratul iudeilor în Matei 2:2. Ucenicii I-au atribuit titluri împărătești, precum Mesia sau Hristos, în texte precum Marcu 8:27-29. A fost numit împăratul lui Israel în Ioan 1:49 și, cel mai important, înainte de moartea Sa

chiar Isus a afirmat că este împăratul mesianic promis de Vechiul Testament. Iată conversația lui cu Pilat din Pont din Matei 27:11:

Dregătorul L-a întrebat: „Ești Tu Împăratul Iudeilor?” „Da, i-a răspuns Isus, sunt” (Matei 27:11).

Găsim relatări similare în Marcu 15:2, Luca 23:1-3 și Ioan 18:33-37. Chiar dacă Isus nu a urcat pe tronul lui Israel în timpul lucrării Sale pământești, Noul Testament arată clar că El este împăratul davidic făgăduit. El Se va întoarce în viitor ca să împlinească toate așteptările vechi-testamentare privitoare la tronul lui David.

Vom analiza împlinirea slujbei de împărat în persoana lui Isus pe coordonatele care corespund studiului contextului vechi-testamentar al acestei slujbe. Întâi, vom vedea că Isus a avut calificările slujbei de împărat, apoi vom observa că a îndeplinit funcția împăraților și, în fine, vom explora modurile în care a împlinit așteptările create de Vechiul Testament pentru viitorul slujbei împărătești. Să începem cu calificările împărătești ale lui Isus.

CALIFICĂRILE

Am văzut în această lecție că Legea lui Moise menționează patru calificări pentru împărați. Întâi, împăratul trebuia să fie ales de Dumnezeu, apoi trebuia să fie israelit, în al treilea rând trebuia să se bazeze pe Dumnezeu pentru succes și siguranță și, în fine, trebuia să fie fidel legământului în domnia și viața lui personală. Pe lângă aceste calificări, legământul cu David a specificat că împăratul trebuia să fie un fiu al lui David. Vom vedea în continuare cum a avut Isus toate aceste calificări, începând cu faptul că a fost ales de Dumnezeu.

Ales de Dumnezeu

După cum am văzut, Dumnezeu este marele împărat sau suzeran peste întreaga creație, iar împăratul lui Israel era împăratul slujitor sau vasal peste poporul ales și sfânt al lui Dumnezeu, Israel. Întrucât doar Dumnezeu Își poate delega autoritatea, trebuia ca El să aleagă toți împărații legitimi care să primească și să exercite o măsură a autorității Sale peste poporul Său.

Isus a îndeplinit această cerință, deoarece Dumnezeu L-a ales și l-a desemnat ca împărat peste Israel. Vedem asta în genealogia lui Isus din Matei 1:1-17 și în vestirea nașterii lui Isus, făcută de îngerul Gabriel. Iată cuvintele îngerului adresate Mariei în Luca 1:31-33:

Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci și Împărăția Lui nu va avea sfârșit (Luca 1:31-33).

Dumnezeu a afirmat clar că L-a ales pe Isus ca să fie împărat peste poporul Său.
A doua calificare pentru împărat era să fie israelit.

Israelit

Este aproape de la sine înțeles că Isus a avut și calificarea de a fi israelit, deoarece S-a născut într-o familie israelită. Întruparea Sa miraculoasă în pântecul Fecioarei Maria a făcut ca nașterea Sa să fie neobișnuită. Dar tot a fost copilul legal al lui Iosif și al Mariei și membru cu drepturi depline al comunității legământului lui Israel. Acest lucru este confirmat de genealogia lui Isus din Matei 1 și Luca 3 și de pasaje ca Romani 9:5, care spun că Isus are strămoși israeliți.

A treia calificare din Vechiul Testament era ca împăratul să fie dependent de Dumnezeu, nu de strategii umane, pentru asigurarea păcii și prosperității.

Dependent de Dumnezeu

Isus a avut această calificare deoarece S-a bizuit în totalitate pe puterea lui Dumnezeu pentru a aduce siguranța și prosperitatea poporului Său. El nu a încercat să facă alianță cu Irod, Pilat sau orice altă guvernare umană. El S-a bazat pe autoritatea și puterea lui Dumnezeu pentru a-Și întemeia și menține împărăția, după cum vedem în pasaje precum Ioan 13:3 și 19:10-11.

A patra calificare din Vechiul Testament a împăratului, pe care a avut-o Isus, a fost că a dat dovadă de fidelitate față de Dumnezeu, prin relația Sa cu legea legământului lui Dumnezeu.

Credincios legământului

Fidelitatea lui Isus față de legea lui Dumnezeu este văzută în multe moduri, dar mai ales în respectarea sensului ei inițial și în dedicarea Lui de a împlini tot ce cerea legea. De exemplu, în Predica de pe munte din Matei 5-7, Isus a subliniat în mod repetat înțelesul inițial al celor scrise în Lege, spre deosebire de învățăturile orale date de învățătorii legii. În plus, El a spus clar că a venit să îplinească până la ultimul amănunt din lege. Iată ce spune în Matei 5:17-18:

Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile (Matei 5:17, 18).

Apostolul Pavel repetă această idee în Romani 8:3-4, unde spune că Isus a împlinit întreaga lege, nu doar pentru El Însuși, ci și pentru noi.

Biblia spune că Legea este un dascăl care ne îndrumă spre Hristos, care ne aduce la El, ne pregătește pentru El. Legea este dată și este o

reflectare a caracterului lui Dumnezeu. Dar noi nu reușim să ținem legea. De aceea, când vine Isus, ne arată o umanitate perfectă împlinind scopul ei, adică relația cu Dumnezeu simbolizată de credințioșia față de poruncile Sale. Așadar, Isus vine, arătându-ne adevărata umanitate – așa cum ar trebui să fie – dar și împlinind legea pentru noi. Isus împlinește legea prin credințioșia Lui continuă în ținerea legământului și respectarea legii. Astfel, El devine dreptatea noastră. Biblia spune că Dumnezeu este drept și îndreptățește. Deci, El vine cu legea Sa, apoi vine cu Fiul Său care ține legea pentru noi. Așa că El este și cel drept și cel care ne îndreptățește în Hristos.

— Dr. K. Erik Thoennes

Este important de subliniat că Isus este credincios legământului, aceasta dându-i dreptul să domnească peste noi. Regăsim aici o multitudine de teme care datează încă de la Adam. Adam, în calitate de cap, de reprezentant al întregii rase umane, trebuie, la fel ca toate creaturile lui Dumnezeu, să fie ascultător și credincios. Noi suntem creaturile și trebuie să ascultăm de Creator, să-I slujim, să-I dăm ascultare și să-L iubim în toate domeniile vieții noastre. Prin neascultarea lui, Adam a adus păcatul, moartea și judecata. Singura cale de a inversa asta e ca Dumnezeu să le repare pentru noi, printr-un alt Adam, printr-un alt om. Așadar, accentul cade pe ideea că „Dumnezeu ne va da unul ca Adam” prin diferiți profeți, preoți și împărați, culminând în persoana Domnului nostru Isus Hristos, care a venit să facă voia lui Dumnezeu, cum spun evangheliile. El a venit să asculte. Galateni 4 spune că S-a născut din femeie, S-a născut sub lege, ca să asculte de întreaga lege. De ce este necesar acest lucru? Pentru că trebuie să repare ce a făcut Adam. Prin ascultarea Sa – și nu doar prin prisma vieții Lui, deși și aceasta e importantă aici – prin acest „act de ascultare,” El împlinește toate cerințele legii pentru noi. Prin ascultarea Lui, mai ales în moartea Lui (Filipeni 2), el ascultă chiar până la moartea pe cruce. În virtutea acestei lucrări, a acestei ascultări ca împărat și preot al nostru, El a fost înălțat la dreapta lui Dumnezeu. Nu că n-ar fi fost Împărat și Domn înainte. Întotdeauna a fost asta ca Dumnezeu Fiul. Dar El este Dumnezeu Fiul întrupat și trebuie, prin umanitatea Sa, să fie ascultător și credincios în numele nostru, așa încât să ne poată câștiga mântuirea. El n-ar fi putut fi Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor în lucrarea mesianică și împărătească fără să fi fost într-un tot ascultător de Tatăl și credincios Tatălui.

— Dr. Stephen Wellum

A cincea calificare din Vechiul Testament pe care a împlinit-o Isus constă în faptul că a fost fiu al lui David.

Fiul lui David

Legământul lui Dumnezeu cu David i-a stabilit pe urmașii lui David ca dinastie permanentă a Israelului. Așadar, doar moștenitorii lui David puteau revendica în mod legitim domnia lui Israel. Apartenența lui Isus la casa lui David este arătată limpede în multe locuri din Scriptură, dintre care vom enumera Matei 1:1-25, Romani 1:1-3, Apocalipsa 5:5 și 22:16.

După ce am văzut calificările lui Isus pentru a fi împărat, să abordăm căile prin care a împlinit El funcția slujirii împărătești.

FUNCȚIA

Am spus anterior că funcția de bază a unui împărat este să guverneze cu credincioșie în numele lui Dumnezeu poporul Său vasal, în special prin administrarea legii lui Dumnezeu. Toți creștinii recunosc că Isus nu și-a terminat lucrarea în timpul slujirii Sale pământești. De fapt, Isus continuă să lucreze chiar acum din ceruri și în biserică. Și Se va întoarce în final ca să-și sfârșească lucrarea. El a făcut mai mult decât suficient pentru ca noi să sărbătorim faptul că El este Hristosul, Împăratul davidic trimis de Dumnezeu ca să-I restabilească împărăția.

Vom analiza funcția de împărat a lui Isus cu ajutorul aceluiași categorii pe care le-am folosit la contextul vechi-testamentar al acestei slujbe: impunerea dreptății, aplicarea îndurării și promovarea credincioșiei. Să ne îndreptăm întâi atenția către impunerea dreptății.

Dreptatea

Ca și în secțiunea despre Vechiul Testament, vom explora conceptul de dreptate în două direcții, începând cu dreptatea internațională. În timpul celei mai mari părți a lucrării Sale pământești, Isus nu a avut o relație directă cu autoritățile umane, dar a urmărit dreptatea luptând împotriva împărăției lui Satan și a demonilor săi și eliberându-și poporul de sub tirania păcatului. Scriptura o descrie ca o luptă spirituală între împărăția lui Dumnezeu și împărăția lui Satan în texte precum Luca 11:14-20 și Efeseni 2:2. Așadar, este rezonabil să comparăm acest aspect cu urmărirea dreptății internaționale de către împărații Vechiului Testament prin război. După cum a spus Isus în Matei 12:28:

Dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi (Matei 12:28)

În acest verset, Isus a arătat că scoaterea demonilor era dovada că El conduce împărăția lui Dumnezeu în lupta împotriva împărăției lui Satan.

Împărații Vechiului Testament au impus dreptatea internațională și angajându-se în negocieri pașnice cu alte țări. Deși Isus nu a făcut asta foarte des, El a primit un tribut pașnic de la magii din Răsărit, care I-au adus daruri în Matei 2. Acești magi erau

reprezentanții națiunilor străine, iar intenția lor era să cultive înțelegerea între popoarele lor și împăratul nou-născut a lui Israel.

Pe lângă dreptatea internațională, Isus a susținut dreptatea lui Dumnezeu la nivel național, în Israel. Ca și alți împărați, Isus nu s-a implicat în mod normal în dispute personale, lăsându-le în seama unor instanțe inferioare, dar și-a îndemnat adesea poporul să practice dreptatea. Vedem acest lucru în texte precum Matei 5:25-26, 12:15-21 și Luca 18:7-8. Isus a garantat că ține evidența faptelor bune și rele pentru a le răsplăti când Se va întoarce pentru judecată. Acest aspect al rolului Său împărătesc este evident în pasaje precum Matei 10:15, 11:22-24 și 12:36, unde a vorbit despre condamnări concrete ce vor fi aplicate în viitor. Vedem asta și în Ioan 5:22, unde arată că El este Cel care va stabili condamnarea.

Pe lângă impunerea dreptății, Isus a împlinit funcția de împărat aplicând legea lui Dumnezeu cu îndurare.

Îndurarea

Isus și-a dovedit îndurarea împărătească imitând compasiunea lui Dumnezeu față de făpturile Sale. El a fost răbdător când oamenii au păcătuit, le-a înțeles slăbiciunea, a avut grijă de ei și i-a scăpat de suferințele lor.

Când ne gândim la un împărat, prin prisma istoriei umane, ne gândim întotdeauna la cineva care are autoritate absolută. Când intră într-o încăpere, oamenii încep să se plece și să facă orice dorește el. Dar domnia lui Isus, ca orice alt aspect din viața Lui, pare să întoarcă lumea cu susul în jos. Mă gândesc la primul capitol din Ioan, unde se folosește conceptul de Creator, Cel care a făcut lumea. Textul spune că „El a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit.” Oricine crede că Isus este Împăratul și citește un asemenea verset se întreabă ce fel de împărat ar intra în lumea pe care a creat-o și ar permite să fie respins? Cred însă că Domnul arată îndurare nu numai pentru că Îi e milă de noi – sunt sigur că-I e milă – ci și pentru că încearcă să ne descopere ceva despre viața lăuntrică a lui Dumnezeu. Îndurarea trebuie să fie legată de viață triunică. Și, după cum văd eu, Sfânta Treime, Împăratul, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Împăratul întregului Univers, e un Dumnezeu triunic care Se dăruiește unul altuia, Tatăl Fiului, Fiul Tatălui, Duhul celor doi, într-o atitudine de dăruire de Sine. Așadar, când Isus vine ca să arate îndurare păcătoșilor, El exprimă acea dragoste care se dăruiește, care este revelația de Sine a Împăratului. El va judeca. În cele din urmă, îi va condamna pe cei care nu-L iubesc. Dar, când vine pe pământ, El vine la oameni care au fost abuzați, care au fost răniți de tot soiul de puteri necorespunzătoare și chiar de diavol; acest împărat vine și spune: N-o să cer nimic de la tine. Mai întâi, voi veni și mă voi dărui ție. Așadar, toate actele Sale de îndurare sunt acte ale inimii Dumnezeului Triunic în lume, de dăruire de Sine. Așa lucrează Împăratul nostru. El vine

fără nicio pretenție. El vine cu dăruire de Sine. Cred că îndurarea este o expresie extraordinară a iubirii ce se dăruiește care începe în inima lui Dumnezeu, în întruparea oferită poporului oriunde a mers Isus. Desigur, punctul ei culminant este pe cruce, îndurarea Sa pentru noi, Împăratul care moare dându-Și viața pentru ca noi să primim îndurarea lui Dumnezeu pentru mântuire. Deci El este singurul Împărat cu adevărat îndurător și arată în domnia Sa ce este îndurarea.

— Dr. Bill Ury

Isus vine și arată îndurare deoarece El este Cel îndurător. Mă gândesc la fericiri. Sunt câteva care mă lasă fără cuvinte. A doua fericire sună cam așa: fericite de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați. Pentru mine, asta înseamnă că fericiți sunt cei a căror inimă este zdrobită de lucrurile care rănesc inima lui Dumnezeu. Deci, când Dumnezeu ia trup de om și vine aici, privește în jur și vede în lumea Sa lucruri care Îl întristează. În loc să plângă pur și simplu, El spune: nu numai că vărs lacrimi, ci voi acționa cu îndurare în aceste situații. Este interesant că Barclay sugerează că termenul îndurare din greaca Nouului Testament înseamnă să te pui în pielea cuiva. Înțelesul deplin al compasiunii este că pot simți ceva din ce simt ei acum. Și, în loc să spun că mă bucur că nu sunt eu acolo, voi fi acolo. Mă voi apropia de ei și voi fi pentru ei ceea ce cred că vrea Dumnezeu Tatăl să fiu pentru ei în acest moment.

— Dr. Matt Friedman

Vom analiza cum Și-a dovedit Isus îndurarea în două domenii, începând cu arena internațională. La nivel internațional, împăratul trebuia să arate îndurare țărilor și popoarelor care se supuneau lui Dumnezeu, iar Isus a făcut asta în câteva moduri. În primul rând, a vindecat în mod miraculos mulți neevrei. De exemplu, a vindecat-o pe fiica unei femei canaanite în Matei 15:28, l-a vindecat pe slujitorul unui centurion roman în Matei 8:13 și a exorcizat o legiune de demoni dintr-un bărbat din regiunea neevreiască Decapole în Marcu 5:1-20.

Mai mult, Isus a slujit în câteva zone neevreiești, inclusiv Tir, Sidon și Decapole, și astfel mesajul și faptele Sale au devenit o lumină a revelației pentru neevrei, întocmai cum profețise Simeon în Luca 2:32.

Și mai evidentă decât îndurarea Lui la nivel internațional a fost îndurarea Lui împărătească la nivel național. Ca împărat, Isus era responsabil să trateze poporul lui Dumnezeu la fel cum ar fi făcut-o Dumnezeu. Asta însemna să-i trateze cu îndurare. Împăratul ideal era unul îndurător, care oglindea purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Isus i-a arătat o îndurare extraordinară lui Israel, ca împărat al său. A petrecut ani de zile învățând poporul și îndemnându-l cu răbdare, a săvârșit nenumărate miracole, vindecând bolile, scoțând demonii, creând mâncare pentru cei flămânzi și chiar înviind morții.

Probabil că miracolul care ilustrează cel mai bine îndurarea Lui împărătească este vindecarea paralticului prezentată în Matei 9:1-7, Marcu 2:1-11 și Luca 5:17-25. În acest caz, Isus nu l-a vindecat doar de paralizie, ci i-a iertat și păcatele. Ceva similar a făcut și în Luca 7:36-50, unde a iertat păcatele femeii care i-a uns picioarele cu parfüm.

Este foarte, foarte important să răspundem corect la întrebarea: de ce doar Dumnezeu poate să ierte păcatele? Răspunsul biblic este că El este Cel împotriva căruia am păcătuit. El este Domnul. El este Creatorul. El este Cel care ne-a făcut. Lui Îi datorăm totul. Păcatul nostru este în primul și în primul rând împotriva Lui. Există implicații ale păcatului unii față de alții. Chiar și universul are de suferit din cauza păcatului. Dar în primul și în primul rând în relația noastră, ca purtători ai chipului înaintea lui Dumnezeu, răzvrătirea noastră împotriva Lui este păcat împotriva Lui. Doar El poate ierta păcatele. Gândiți-vă la Psalmul 51, unde David spune „Împotriva Ta și doar împotriva Ta am păcătuit.” Gândiți-vă la viața lui David – a păcătuit împotriva multor oameni. A afectat țara, l-a afectat pe Urie, a afectat-o pe Batșeba și l-a afectat pe propriul său fiu. Dar David înțelege în mod corect că, în ultimă instanță, a păcătuit față de Dumnezeu. Problema noastră, problema umană de care oamenii nu-și dau seama, este că doar Dumnezeu poate ierta. Doar Dumnezeu poate soluționa problema păcatului nostru.

— Dr. Stephen Wellum

Când cineva păcătuiește împotriva altcuiva, iar vinovatul își cere iertare, celălalt spune: „Nu voi permite ca ofensa ta împotriva mea să fie un impediment în relația noastră.” Este important să ne purtăm așa unul cu altul, ca reflectare a faptului că înțelegem cum am fost iertați de Dumnezeu. Dar, când iartă Dumnezeu, El iartă în așa fel încât anulează datoria obiectivă a vinei mele, lucru pe care eu nu-l pot face pentru nimeni și nimeni altul n-o poate face pentru mine. Deci, Dumnezeu iartă în așa fel încât anulează datoria obiectivă a vinei mele. Aceasta este iertarea divină, lucru care face foarte interesant faptul că în Marcu 2, de exemplu, Isus vindecă paralticul și-i spune: „Fiule, păcatele îți sunt iertate.” Cărturarii observă acest lucru și gândesc în inima lor: „Cine este acest om care pretinde că iartă păcatele, căci nimeni în afară de Dumnezeu nu poate face asta?” Asta e și ideea. Ei Îl aud pe Isus spunând că îl iartă pe acest om așa cum doar Dumnezeu poate ierta și sunt tulburați; presupun că El hulește. Înseamnă că L-au auzit corect și I-au răspuns greșit. În evangheliile, aceasta este o dovadă impresionantă a divinității lui Isus. În propria Lui înțelegere de Sine, lucrul pe care-L pretinde este că iartă păcatele, nu doar înlătură ofensele relaționale – probabil că nu-l văzuse niciodată pe paraltic înainte – ci iartă păcatele așa cum numai Dumnezeu o poate face, anulând vina obiectivă.

— Dr. Robert Lister

Orice păcat este fărădelege și ofensă împotriva lui Dumnezeu, care este etalonul suprem de neprihănire. În plus, deoarece numai Dumnezeu este cel mai mare Împărat și Judecătorul suprem, este singurul care are autoritate să ierte ofensele împotriva Sa. Doar El are autoritatea să dea dovadă de îndurare la acest nivel. Întrucât Isus a fost Împăratul vasal perfect neprihănit al lui Dumnezeu, Dumnezeu I-a delegat autoritatea de a acorda iertarea, așa încât și Isus a putut arăta îndurare poporului Său.

Al treilea mod în care a împlinit Isus funcția de împărat a fost prin aplicarea legii într-un mod care promova credințioșia față de Dumnezeu.

Credințioșia

La fel cum am procedat în cazul dreptății și îndurării, vom analiza promovarea credințioșiei de către Isus în două părți, începând cu sfera internațională. Cel mai direct mod în care a promovat Isus închinarea și ascultarea sinceră față de Dumnezeu a fost predicând împărăția lui Dumnezeu popoarelor neevreiești. Vedem acest lucru în Matei 4:13-25, 24:14, Luca 24:47 și mai ales în mandatul dat ucenicilor în Matei 28:18-20 și Fapte 1:8. În ambele, Isus le-a poruncit celor care-L urmau să facă ucenici din toate popoarele și să-I fie martori până la marginile pământului.

Desigur, Isus a promovat credințioșia și la nivel național. La fel ca în cazul lucrării internaționale în rândul neevreilor, Isus a promovat credințioșia în poporul Israel în special prin predicarea evangheliei. Mergând din oraș în oraș, le porunca oamenilor să se pocăiască, să se întoarcă de la păcatul lor și să-I devină credințioși lui Dumnezeu, deoarece împărăția lui Dumnezeu era aproape. Iată cum rezumă Matei predicarea lui Isus în Matei 4:17:

De atunci încolo, Isus a început să propovăduiască și să zică: pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape (Matei 4:17).

Rezumate similare întâlnim în Marcu 1:15, Luca 5:32 și 10:13. Întâlnim exemple de astfel de propovăduire în multe alte locuri din evanghelii.

Isus a pus un mare accent pe credințioșia față de Dumnezeu, deoarece credințioșia este o expresie a încrederii. Este o expresie a realizării că Dumnezeu chiar merită credințioșia noastră, încrederea noastră, ascultarea noastră, devotamentul nostru, mai presus de orice altceva. Când nu asculți de sfaturile medicului, nu-ți arăți părerea numai despre ele, ci și despre medic. Când nu asculți de Dumnezeu, nu-ți arăți părerea numai despre poruncile Lui pe care le nesocotești, ci și despre Dumnezeul care a dat poruncile. Așadar, credințioșia este o expresie a încrederii, o expresie a faptului că-L vezi pe Dumnezeu așa cum este și, desigur, a faptului că faci ce spune El. Prin urmare, credințioșia față de Dumnezeu este o expresie a ascultării. Este o manifestare zilnică a devotamentului și a încrederii în cine este El. Pavel vorbește în Romani despre viața creștină în lucrarea sa ca una

care ar trebui să ducă la ascultarea credinței. Este o expresie frumoasă care rezumă într-un fel viața creștină. Îl vedem pe Dumnezeu așa cum este, ne punem încrederea în El și asta duce în mod normal la ascultare. Ascultăm de Dumnezeul în care avem încredere.

— Dr. K. Erik Theonnes

Isus ne-a oferit credincioșia ca bucurie de umbla cu El, de a-L cunoaște intim. Însă dorește și răspunsul meu zilnic. Nu mă forțează să-L ascult, să respect o lege, ci spune: am nevoie de o inimă credincioasă, indiferent ce emoții te încearcă azi, indiferent ce se întâmplă în lume, rău sau bine, am nevoie de o mireasă credincioasă. Am nevoie de un slujitor credincios, de un iubit credincios al inimii Mele. Cred că asta vrea El să obțină de la cei ca mine, care tind să privească lumea prin prisma definerii spiritualității. Domnul spune că există ceva mult mai profund decât asta. Vreau o inimă credincioasă. Exact ca într-un mariaj, asta e temelia iubirii adevărate. Credincioșie indiferent ce se va întâmpla. Așadar, Domnul cere credincioșie, dar o și face posibilă prin prezența Duhului Său Sfânt.

— Dr. Bill Ury

După ce am văzut calificările împărațesti și funcția lui Isus în slujba de împărat, suntem gata să vedem cum a împlinit așteptările Vechiului Testament cu privire la viitorul împărat mesianic.

AȘTEPTĂRILE

De-a lungul istoriei lui Israel, slăbiciunile și păcătoșenia împăraților săi l-au împiedicat să-și îndeplinească responsabilitățile înaintea lui Dumnezeu. Chiar și lideri credincioși ca Moise, Iosua și David, care s-au supus legii lui Dumnezeu și au avut grijă de poporul Lui, nu au fost în stare să facă tot ce le cerea Dumnezeu. În cel mai bun caz, au asigurat pacea și siguranța pentru o perioadă scurtă. Dar cerințele legii erau prea mari pentru ca ei să le poată împlini încontinuu. Pur și simplu legea este prea dificilă pentru ca vreun om căzut să o poată împlini așa încât Dumnezeu să fie mulțumit. Mai mult, chiar și cei mai buni lideri erau limitați de vârstă și moarte. Probleme ca acestea sunt identificate în pasaje precum Zaharia 4:6, Fapte 13:34-39, Evrei 4:8 și Romani 8:3-4.

Împărații care au cârmuit poporul lui Dumnezeu în Vechiul Testament nu au obținut niciodată cele mai mari binecuvântări ale lui Dumnezeu pentru poporul Său. N-au putut. Erau oameni slabi, căzuți. Dar eșecurile lor au creat nădejdea că Dumnezeu Își va onora în cele din urmă legământul cu David trimițând un fiu neprihănit al lui David care să-I salveze poporul. Acest împărat va fi imputernicit în mod special de Duhul lui Dumnezeu așa că nu va avea limitele normale ale slăbiciunii umane. El va fi acela care va ține perfect legea lui Dumnezeu, ca răscumpărător al eșecurilor trecute ale spiței lui David, ale poporului Israel și ale neamului omenesc. Și exact așa un împărat a trimis

Dumnezeu în Isus. Prin El – fiul neprihănit al lui David, Mesia – Dumnezeu a făcut în sfârșit pentru omenire ce n-am fi putut face noi înșine pentru noi.

Vom analiza cum a împlinit Isus așteptările Vechiului Testament axându-ne pe patru aspecte ale domniei Lui. Mai întâi, vom vedea că Isus a restaurat dinastia davidică, apoi ne vom axa pe libertatea și biruința dată poporului Său, în al treilea rând vom analiza împărăția veșnică pe care a adus-o și, în fine, vom discuta despre natura mondială a acestei împărății. Să începem cu faptul că Isus a restaurat dinastia davidică.

Dinastia davidică

În multe locuri din Noul Testament, Isus este identificat specific ca fiul profețit al lui David care restaurează dinastia strămoșului Său. Scriitorii inspirați fac această legătură în pasaje ca Matei 1:1, Luca 3:31 și Romani 1:3. Apostolul Pavel proclamă asta în Fapte 13:22-23. Iar Isus spune că este fiul mesianic al lui David în Matei 21:15,16, Apocalipsa 3:7 și 22:16. Aceste dovezi demonstrează că Isus era cu adevărat fiul profețit al lui David, viitorul împărat mesianic care va împlini scopurile împărăției lui Dumnezeu pentru întreaga creație.

Ca moștenitor al tronului lui David, Isus a început să îndeplinească obiectivele împărăției lui Dumnezeu în primul rând prin restabilirea unei rămășițe credincioase în cadrul Israelului, și anume apostolii și ucenicii Săi credincioși. Apoi, după porunca lui Isus din Matei 28:19-20, acești ucenici s-au înmulțit prin evanghelizarea evreilor și neevreilor din fiecare națiune la care au ajuns. Iar ucenicii lor au mers și mai departe, făcând și mai mulți ucenici. Acest proces a continuat de atunci încoace. Rezultatul este că împărăția pământească a lui Dumnezeu include acum un procent imens al populației lumii și este prezentă într-o măsură în aproape orice trib și țară din lume.

De asemenea, Isus a împlinit așteptările Vechiului Testament dând libertate și biruință celor credincioși Lui.

Libertatea și biruința

În timpul vieții Sale pe pământ, Isus a acționat cu hotărâre pentru a-Și elibera poporul, prin biruința asupra dușmanilor săi spirituali: păcatul, moartea și demonii. Iată cuvintele din Matei 1:21-23:

[Îngerul Domnului i-a spus lui Iosif:] „Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale. Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se îplinească ce vestise Domnul prin proorocul, care zice: „Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vei pune numele Emanuel” care, tălmăcit, înseamnă: „Dumnezeu este cu noi” (Matei 1:21-23).

În acest pasaj, Matei a comparat nașterea lui Isus cu copilul Emanuel menționat în Isaia 7:14.

În contextul profeției lui Isaia, copilul Emanuel era un semn că Dumnezeu e împăratul războinic care este cu poporul Său în luptă. El va lupta pentru ei și le va

învinge vrăjmașii, eliberându-i de asuprire prin biruința în război. De aceea este Isus așa de deosebit. El este împăratul profețit pe care-L va folosi Dumnezeu ca să lupte cu cel mai mare vrăjmaș – păcatul – și să-l învingă. Aceeași temă e prezentă și în Ioan 8:36, unde Isus afirmă că numai El poate oferi adevărata libertate față de păcat.

Isus a dat poporului Său și biruința asupra morții. Pavel a vorbit despre asta în Romani 6:4-9 și 1 Corinteni 15:5-57, unde ne-a asigurat că învierea Lui a învins atât păcatul, cât și moartea pentru noi. Într-un sens, păcatul și moartea ne fac încă probleme, întrucât tot mai păcătuim, iar trupul nostru tot moare. Dar deja avem biruință asupra acestor dușmani, deoarece nu mai au puterea să ne țină sub control și să ne condamne.

La fel stau lucrurile și cu demonii. Ca marele nostru Împărat, Isus i-a înfrânt și ne-a dat nouă victoria. Ei încă ne mai tulbură și ne ispitesc. Ne pot vătăma chiar și fizic, dar nu mai au putere să ne țină captivi sau să ne distrugă sufletul. Iată cum descrie Pavel victoria lui Isus asupra demonilor în Coloseni 2:15:

A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce (Coloseni 2:15).

Cânt Isus va reveni, va înfrânge definitiv orice vrăjmaș care I se împotrivesc Lui și poporului Său. Dar, chiar și acum, El a executat judecata preliminară a celor care ne-ar fi putut face cel mai mare rău, pentru a ne asigura libertatea de sub stăpânirea lor.

A treia așteptare a Vechiului Testament referitoare la împărați, pe care a împlinit-o Isus, a fost că a întemeiat o împărăție veșnică.

Împărăția veșnică

Vechiul Testament a anunțat că împăratul făgăduit va inaugura o împărăție ce va exista în veci. Va fi cerul pe pământ și va dăinui pentru totdeauna sub stăpânirea împăratului davidic. Noul Testament confirmă că domnia lui Isus ca Împărat va ține veșnic în pasaje ca Matei 19:28-29, 25:34, Luca 1:33 și Evrei 1:8-13. Dar unde este această împărăție acum? Chiar a împlinit Isus această așteptare? Sau încă așteptăm să o facă?

Unul din lucrurile realizate de Isus în timpul lucrării Sale pământești a fost aducerea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Ce pare a însemna asta e că, într-un act de putere divină, Isus a stabilit un cap de pod în teritoriul inamic și a inaugurat o invazie menită să redea această planetă Creatorului, Proprietarului și Împăratului ei de drept. Acest asalt inițial asupra teritoriului inamic s-a manifestat în mai multe moduri: contestarea răului sistemic, contestarea răului demonic, risipirea amăgirii prin lumină și adevăr. A fost introducerea în forță a unei loialități alternative. Această campanie este încă în desfășurare. Mai sunt de efectuat operațiuni de curățare și eliminare a ultimelor fortărețe inamice. Ultimul vrăjmaș ce mai rămâne de învins este moartea. Astfel, chiar în timp ce luăm parte în puterea Duhului la această campanie în desfășurare a împărăției, ne rugăm

„vie împărăția Ta, facă-se voia Ta.” Mai sunt lucruri pentru care avem nevoie de ajutor supranatural pentru a le duce la îndeplinire.

— Dr. Glen Scorgie

Ca împlinire a așteptării vechi-testamentare, conducerea mântuitoare a lui Dumnezeu a pătruns în această lume în Isus Hristos, culminând cu moartea și învierea Sa – învierea a demonstrat că moartea Sa a fost victorioasă. Păcatul a fost învins. Moartea, ca consecință a păcatului, a fost învinsă. Și nu doar în înviere. Înălțarea Sa glorioasă – El stă acum la dreapta lui Dumnezeu. Cincizecimea – El a turnat Duhul. Toate acestea fac parte din venirea împărăției. Ceea ce numim „inaugurarea împărăției” este acum aici. Totuși, Domnul nostru Isus Hristos ne-a spus că mai e și viitorul. Încă ne rugăm. Gândiți-vă la rugăciunea „Tatăl nostru,” când zicem „vie împărăția Ta.” Ei bine, împărăția a venit. El a obținut biruința. Dar încă își așteaptă desăvârșirea.

— Dr. Stephen Wellum

Unul dintre aspectele pe care oamenii, în special evreii, le înțeleg cel mai greu este relația dintre prima și a doua venire a lui Isus Mesia. Este de înțeles de ce oamenii se întrebă cum e posibil ca Isus să fie Mesia și să fi împlinit așteptările mesianice, când nu vedem leii stând cu mieii, nu-i vedem pe oameni transformându-și săbiile în fiare de plug, nu vedem pace pe pământ și bunăvoință între oameni. Deci, cum a venit Mesia? Noi numim asta escatologie inaugurată, adică ideea că realitățile de la sfârșitul vremurilor au fost aduse în istorie la prima venire a lui Isus. Au fost inaugurate, inițiate în mod decisiv, dar sunt încă în curs de desfășurare până când vor ajunge la desăvârșire. Această etapă a împărăției se numește „acum, dar nu încă.” Împărăția a venit. Isus a adus-o. A dat lovitura decisivă a luptei, dar lupta încă e în desfășurare și așteaptă un viitor, o împlinire viitoare.

— Dr. K. Erik Thoennes

Isus Și-a stabilit împărăția mesianică înainte de a Se înălța la tronul din cer. Vedem acest lucru în pasaje ca Matei 12:28, unde Isus afirmă că puterea Sa de a scoate demoni dovedește că deja adusese împărăția lui Dumnezeu. Exorcismul nu era un semn că împărăția este pe cale să vină, ci o dovadă că împărăția era deja prezentă în putere, iar Împăratul ei Își alunga vrăjmașii. Deși unii savanți obiectează că împărăția nu a venit în mod vizibil, așa cum se așteptau mulți, Isus a insistat că este o greșeală să-i căutăm manifestările fizice, în sensul puterii politice tradiționale. După cum le-a spus fariseilor în Luca 17:20-21:

Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: „Uite-o aici, sau uite-o acolo!” Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru (Luca 17:20-21).

În sfârșit, a patra așteptare vechi-testamentară privitoare la împăratul davidic, pe care a împlinit-o Isus, a fost că a stabilit o împărăție mondială.

Împărăția mondială

Când Isus va reveni, tot pământul cel nou va face parte din împărăția Sa. Puterea și conducerea Sa fizică vor înlocui toate guvernările pământești. Deocamdată, domnia Lui universală este în primul rând spirituală, așa cum vedem în Efeseni 1:21-22. Dar, când Se va întoarce, va fi și fizică. Apocalipsa 21 și 22 zugrăvește un tablou glorios al noilor ceruri și noului pământ unde Isus va domni ca împărat din capitala aflată în Noul Ierusalim.

Noul Testament arată clar că Isus este într-adevăr multășteptatul Împărat mesianic, Fiul lui David care a venit să aducă împărăția lui Dumnezeu pe pământ. El nu a împlinit toate profețiile și așteptările vechi-testamentare în timpul lucrării Sale pământești, dar a împlinit suficient de multe pentru a dovedi că este adevăratul Împărat și ne-a asigurat că va veni din nou pentru a termina ce a început. În ziua aceea, împărăția Sa va împlini perfect scopurile inițiale ale lui Dumnezeu pentru creație. Întreaga lume va fi împărăția pământească a lui Dumnezeu, fără păcat și suferință, având asigurată pacea și prosperitatea și fiind binecuvântată de părtășia și prezența lui Dumnezeu.

Până acum am analizat contextul vechi-testamentar al slujbei împărătești a lui Isus și împlinirea acestei slujbe în Hristos. Acum suntem gata să trecem la ultimul subiect major: aplicarea actuală a rolului de împărat al lui Isus.

APLICAREA ACTUALĂ

Deși există multe moduri de a descrie implicațiile actuale ale domniei lui Isus, un model util poate fi găsit în întrebarea și răspunsul 26 din *Catehismul scurt de la Westminster*. La întrebarea:

Cum împlinește Isus slujba de împărat?

catehismul răspunde:

A. Hristos împlinește slujba de împărat prin faptul că ne supune Lui, ne conduce și ne apără, și îi ține sub control și îi învinge pe toți vrăjmașii Săi și ai noștri.

Acest răspuns descrie modurile în care ne influențează domnia lui Isus viața prin prisma a trei categorii tradiționale din teologia sistematică. Întâi, Isus ne supune pe noi, adică ne aduce în împărăția Lui, astfel încât nu-I mai suntem dușmani, ci cetățeni preaiubiți. În al doilea rând, El Își conduce Împărăția prin faptul că ne conduce și ne

apără, În al treilea rând, El îi ține sub control și îi învinge în final pe toți vrăjmași Lui și ai noștri.

Urmărind accentul din *Catehismul scurt de la Westminster*, vom discuta despre aplicarea actuală a slujbei de împărat a lui Isus pe trei direcții. Mai întâi, vom vedea că Isus Își zidește împărăția, apoi vom vedea că Își conduce poporul și, în fine, ne vom axa pe modul în care Își biruiește vrăjmașii. Să vedem mai întâi cum Își zidește Isus împărăția.

ZIDIREA ÎMPĂRĂȚIEI

Vom studia felul în care Își zidește Isus împărăția din trei perspective. Întâi, scopul acestei lucrări, apoi manifestarea împărăției Sale în lume și, în fine, metodele pe care le folosește pentru a-Și zidi împărăția. Să începem cu scopul pentru care Își zidește împărăția.

Scopul

Scriptura ne învață că Dumnezeu are de gând să transforme întreaga lume în împărăția Sa pământească, așa încât domnia Sa pe pământ să-I reflecte domnia din ceruri. Vedem asta în locuri ca Matei 6:10, unde Isus ne învață să ne rugăm ca împărăția lui Dumnezeu să vină și ca voia Sa să se facă pe pământ așa cum se face în ceruri. Vedem asta și în imaginea noilor ceruri și a noului pământ zugrăvită în Apocalipsa 21 și 22. Deci, la modul general, scopul pentru care zidește Isus împărăția este să transforme lumea în împărăția pământească a lui Dumnezeu, adecvată pentru a fi locuită de El și plină de oameni complet loiali Lui.

Dar, dacă scopul este ca Dumnezeu să aibă o împărăție pe pământ, ce rol are Isus? Ei bine, deși Dumnezeu este Împăratul suprem al întregii creații, El L-a desemnat pe Isus să domnească nemijlocit, așa că împărăția lui Dumnezeu este numită pe drept și împărăția lui Isus. În această privință, Dumnezeu este ca un suzeran din Orientul Apropiat antic, iar Isus este împăratul vasal. Și, deoarece Isus dorește să-I facă pe plac suzeranului, S-a dedicat împlinirii scopului lui Dumnezeu. Iată cum descrie Pavel supunerea lui Isus față de Dumnezeu Tatăl în 1 Corinteni 15:24, 28:

În urmă va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere ... Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți (1 Corinteni 15:24, 28).

Ca împărat vasal suprem al lui Dumnezeu, Isus are autoritate peste împărăția lui Dumnezeu și peste creație. Folosește autoritatea aceasta pentru a birui tot ce I se împotrivesc lui Dumnezeu și pentru a-I supune totul, în vederea împlinirii scopurilor lui Dumnezeu pentru creația Sa.

Dar ce înseamnă acest scop pentru noi? Cum ar trebui să răspundă creștinii de azi ideii că scopul lui Isus este să transforme întreaga lume în împărăția lui Dumnezeu? Ei

bine, răspunsul este că ar trebui să facem din împărăția lui Dumnezeu scopul principal al vieții noastre. Orice alte scopuri am avea – să ne câștigăm existența, să avem grijă de familie, să rămânem sănătoși, să mergem la școală – toate ar trebui să fie urmărite în moduri care fac să înainteze împărăția lui Dumnezeu. După cum ne învață Isus în Matei 6:33:

Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra (Matei 6:33).

Al doilea aspect al modului în care Își zidește Isus împărăția, pe care îl vom menționa, este manifestarea împărăției în lume.

Manifestarea

Mulți teologi au observat de-a lungul timpului că, atunci când Noul Testament vorbește despre manifestarea prezentă a împărăției lui Isus, o asociază foarte des cu biserica. Relația dintre împărăție și biserică este descrisă în multe locuri din Scriptură, printre care Efeseni 1:19-2:20 și Apocalipsa 1:4-6. Un exemplu îl găsim în Matei 16:16-19, unde apare o conversație între Petru și Isus:

Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu!” Isus i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.” Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri (Matei 16:16-19).

Acest pasaj spune cel puțin trei lucruri care asociază strâns împărăția cu biserica. Întâi, Isus spune „Îmi voi zidi Biserica” și apoi afirmă că îi va da lui Petru „cheile Împărăției cerurilor.” Observați legătura: Petru, apostol și parte a temeliei *bisericii*, va avea putere peste „împărăția” cerurilor.

Al doilea lucru care subliniază relația dintre împărăție și biserică este faptul că Petru l-a numit pe Isus Hristosul. Termenul „Hristos” înseamnă „Uns.” Era o referire specifică la faptul că împărații erau unși cu untdelemn pentru a marca dreptul lor la tron. Numindu-L Hristos pe Isus, Petru îl identifică drept Împăratul davidic promis. În rolul lui de împărat avea Isus să-și zidească biserica.

Un al treilea detaliu din Matei 16:16-19 care indică o strânsă legătură între împărăție și biserică este că Isus a dorit ca biserica să participe la războiul dintre Hades sau „iad” și împărăția cerurilor.

Toate aceste detalii arată că și Isus și Petru vedeau biserica și împărăția ca noțiuni foarte strâns legate. Dar, oricât ar fi de strâns legate, ele nu sunt absolut identice în Noul Testament. Majoritatea specialiștilor sunt de acord că împărăția este o noțiune mult mai amplă decât biserica.

Relația dintre biserică și împărăția lui Dumnezeu este foarte interesantă. Împărăția lui Dumnezeu este macro-viziunea readucerii tuturor lucrurilor la o supunere de bună voie față de voia perfectă a lui Dumnezeu. O viziune atotcuprinzătoare pentru întregul univers, și în mod cert pentru planeta aceasta și viața umană. Este o supunere față de Împărat care va crea o incredibilă pace a vieții, cum a fost menită pentru slava lui Dumnezeu și marea noastră bucurie. Biserica este unul din principalele instrumente alese de Dumnezeu pentru înaintarea macro-viziunii. Este important să nu echivalăm biserica, și în niciun caz structurile ecleziastice religioase, cu împărăția; ele nu sunt una și aceeași, ci una este un mijloc pentru atingerea unui scop. De asemenea, biserica ar trebui, ca cetate pusă pe stâncă, să manifeste deja în viața ei interioară și în dinamica socială tocmai dinamica ce va caracteriza într-o bună zi toată creația lui Dumnezeu, de la un capăt la altul. Noi trebuie să fim prototipul împărăției, dar și agenții ei.

— Dr. Glen Scorgie

Atât noțiunea de împărăție a lui Dumnezeu, cât și cea de biserică, sunt indispensabile pentru o înțelegere creștină completă a modului în care trebuie să ne trăim viața în fiecare aspect al ei. Cred că este important să existe o distincție între cele două. Cred că mulți creștini, printre care am fost și eu ani de zile, au crezut că biserica este un fel de punct culminat al împărăției, deci suntem cel mai important lucru care există. Dar noțiunea de împărăție este mult mai vastă în Scriptură decât biserica. Acum văd biserica, și cred că și Biblia o vede așa, ca o parte de neînlocuit a împărăției, însă doar o parte sau o bucată din lucrarea împărăției. Împărăția lui Dumnezeu, domnia Sa, a fost întotdeauna baza realității. El este Domnul care domnește peste univers, peste întreaga creație, peste noi. El este Domnul tuturor popoarelor, țărilor, împăraților, triburilor. Cei mai mulți nu știu acest lucru, dar este. Prin urmare, împărăția lui Dumnezeu, domnia lui Dumnezeu, este o temă generală în toată Scriptura. Biserica sunt acei oameni care s-au suspus domniei lui Isus, Îi recunosc domnia suverană și au fost de acord să fie agenții Lui în lume.

— Dr. Bill Ury

Noul Testament ne învață că etapa finală glorioasă a domniei lui Dumnezeu peste creație a început la prima venire a lui Hristos. De atunci încolo, împărăția lui Dumnezeu pe pământ a continuat să crească și să aducă multe aspecte ale culturii umane în supunere față de Dumnezeu. Când Hristos va reveni, împărăția lui Dumnezeu nu va avea opoziție și se va manifesta complet în fiecare aspect al naturii și culturii umane.

Dar unde se regăsește biserica în acest plan al istoriei? În esență, biserica este nucleul împărăției lui Dumnezeu pe pământ în veacul actual. Ne dedicăm înaintării împărăției lui Dumnezeu acum. Când Hristos Se va întoarce, vom moșteni toate

binecuvântările împărăției. Până atunci, răspândim evanghelia lui Hristos, învățându-i pe oameni tot ce ne-a poruncit El, în vederea extinderii domniei manifeste a lui Dumnezeu în fiecare dimensiune a societății umane, în cea mai mare măsură posibilă, înainte de revenirea lui Hristos.

Este foarte important ca biserica să-și înțeleagă locul în împărăție. Când vom fi cu El în viitor, când va veni din nou, nu cred că vom fi menționați ca biserică. Cred că va fi împărăția. Mireasa va fi pregătită pentru Mire, cealaltă imagine foarte importantă în Scriptură. De ce mă exprim așa? Cred că uneori noi, ca biserică, avem o părere prea înaltă despre noi înșine. Credem că suntem singurul răspuns sau singurul scop al lui Dumnezeu. Și suntem foarte, foarte importanți. El a murit pentru biserică. A murit ca să Se dăruiască. Însă a murit și pentru lume. Deci, cel mai bun mod de a mă vedea ca membru al bisericii lui Isus Hristos este să spun că am un scop și acesta e să fiu trupul lui Hristos. Sunt chemat să fiu mâinile Lui, picioarele Lui, brațele Lui pentru lume, exact așa cum ar fi El dacă ar fi aici. Asta e porunca împăratului pentru mine și pentru noi, ca biserică. Din păcate, cred că uneori biserica spune: „Noi suntem apogeul împărăției, prin urmare suntem sfârșitul lucrării pe care a venit s-o facă, așa că vom sta cu mâinile în sân sau ne vom bucura de prezența Sa până Se va întoarce.” Eu cred că este o imagine greșită, pe care trebuie să o corectăm și să ne întoarcem la conectarea scopului bisericii cu scopurile împărătești ale Domnului și Mântuitorului nostru.

— Dr. Bill Ury

După ce am studiat scopul pentru care Își zidește Isus împărăția și manifestarea acestei împărății, trebuie să ne îndreptăm atenția spre metodele pe care le folosește Isus pentru zidirea ei.

Metodele

Isus Își zidește împărăția în două moduri principale, ambele implicând direct biserica: El adaugă mai mulți *oameni* la biserică și îi lărgeste *hotarele geografice*. În Noul Testament, Isus a început prin a aduna oameni în primul rând din Israel. La înălțarea Sa, a spus bisericii să-I lărgescă împărăția pornind din Iudeea, prin Samaria și până la marginile pământului, după cum citim în Fapte 1:6-8. Isus Își zidește împărăția prin lărgirea bisericii ca să cuprinsă întreaga rasă umană și să acopere întreaga lume.

Dar cum răspundem și participăm noi, biserica, la această lucrare? La modul general, răspunsul se găsește în cuvintele Marii Trimiteri din Matei 28:19-20:

Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce

v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin (Matei 28:19-20).

După cum vedem aici, metodele principale folosite de Isus pentru a-Și zidi împărăția sunt evanghelizarea, botezul și învățătura biblică. În loc să facă lucrarea aceasta singur, Isus a desemnat biserica să o facă în numele Lui. Evanghelizarea aduce oamenii la credință, botezul îi unește cu biserica și învățătura îi ajută să crească astfel încât biserica să fie întărită și să crească mai departe.

Provocarea de la finalul evangheliilor este că trebuie să mergem la toate popoarele, proclamând vestea bună și făcând ucenici. Limbajul uceniciei implică mai mult decât a fi învățăcel și a fi credincios. Implică și o relație cu Dumnezeu. Da, Dumnezeu ne va învăța. Da, Dumnezeu ne va conduce. Însă provocarea de a face ucenici este de a avea oameni care vor fi în relație cu Dumnezeu, ucenici ai Lui, pe viață. De aceea, lucrul acesta trebuie bine exemplificat. Cred că oamenii au nevoie de relații cu alți credincioși care să le poată arăta cum să-și trăiască bine viața creștină. Desigur, este nevoie și de învățătură. Oamenii trebuie să înțeleagă cerințele lui Dumnezeu pentru cei care-L urmează, pentru ucenicii Lui. Dar cred că trebuie să fie întipărit și în biserică, deoarece acolo a pus Dumnezeu structurile necesare pentru ca oamenii să crească ca creștini și să fie învățați pe viață, cei care au o relație cu Dumnezeu și Îl urmează cu credincioșie.

— Dr. Simon Vibert

După ce am văzut aplicările actuale ale ideii că Isus Își zidește împărăția, să trecem la faptul că El Își guvernează poporul în cadrul acestei împărății.

GUVERNAREA POPORULUI

Vom studia două aspecte ale modului în care Își guvernează Isus poporul. Mai întâi ne vom axa pe faptul că El îl conduce pentru binele lui și apoi vom vedea că Își apără poporul de dușmani. Să vedem mai întâi cum domnește Isus peste poporul Său.

Conducerea

Conducerea lui Isus se axează pe asigurarea binelui nostru etern, a acelor binecuvântări de care ne vom bucura cu El întotdeauna. Oricine vine la El, primește îndurare și iertare, după cum vedem în pasaje precum Ioan 6:35-37, 7:37, 10:28-29 și Fapte 5:31. El ne înfiază ca moștenitori ai lui Dumnezeu și împărtășește cu noi toate binecuvântările legământului pe care le-a câștigat prin ascultarea Sa perfectă. Citim despre aceste aspecte ale conducerii lui Isus în Fapte 13:34-39, Romani 8:17, 32 și Evrei 2:13. Mai mult, El ne acordă toate aceste binecuvântări ca dar al harului, după cum citim în Ioan 1:16, Efeseni 2:8,9 și în multe alte locuri.

Conducerea iubitoare a lui Hristos ne asigură și binele temporal în lumea de acum. El ne dăruiește prezența Sa prin Duhul Sfânt, așa cum vedem în Fapte 2:33, Galateni 4:6 și Filipeni 1:19. Ne dă călăuzire clară în Biblie, așa încât să putem să-I slujim cu credincioșie, așa cum vedem în 1 Corinteni 9:21, Galateni 6:2 și Coloseni 3:16. Și numește conducerea pentru biserică, delegându-i autoritatea și puterea de a sluji poporului Său, după cum citim în 1 Corinteni 12:28 și Efeseni 4:11-12.

Împăratul Isus nu este un dictator crud, ci un împărat iubitor care ține la noi și are grijă de noi. Departe de a fi o sursă de probleme, conducerea Sa este o binecuvântare binevoitoare care ne face bine și acum și în veci. Reacția noastră față de conducerea Lui ar trebui să fie evidentă. Pentru a primi binecuvântările împăratului nostru, trebuie să ne supunem conducerii Sale, să fim ascultători de legea Lui și să avem încredere în îndurarea și puterea Lui de a învinge eșecurile și dificultățile noastre. Și, desigur, ar trebui să fim recunoscători pentru conducerea Sa și să-L laudăm pentru bunătatea Lui față de noi.

După ce am vorbit despre implicațiile faptului că Isus Își conduce poporul, să analizăm și ideea că ne apără.

Apărarea

Sunt multe moduri în care Isus îi apără pe credincioși, dar în lecția noastră ne vom axa doar pe trei. În primul rând, Isus ne apără de ispita de a păcătui.

Ca împărat, Isus ne apără de ispită în multe moduri. De pildă, El ne avertizează dinainte cu privire la ispite, după cum citim în Matei 6:13. El ne întărește ca să ne opunem păcatului, după cum găsim în Evrei 2:16, și ne protejează de situații care ne-ar copleși sau ne-ar prinde în cursă, asigurându-Se întotdeauna că avem o cale de a evita păcatul, după cum înțelegem din 1 Corinteni 10:13 și 2 Timotei 4:18.

În al doilea rând, atunci când cădem în ispită, Isus ne apără de corupția păcatului. Un mod prin care ne apără de corupție este disciplinându-ne și corectându-ne când păcătuim, așa încât să nu ajungem sub stăpânirea păcatului. Vedem asta în Ieremia 46:28, Evrei 12:5-11, Apocalipsa 3:19 și multe alte pasaje. Un altă mod prin care ne apără de corupție este iertându-ne și curățându-ne de păcat atunci când ne pocăim, așa cum vedem în 1 Ioan 1:9.

În al treilea rând, Isus ne apără de acuzațiile păcatului. Toți creștinii sunt înclinați spre păcat, iar când păcătuim Satan încearcă să-L convingă pe Dumnezeu să ne condamne, după cum citim în texte ca Apocalipsa 12:10. Dar Isus ne apără de aceste acuzații, așa că Dumnezeu ne socotește perfect neprihăniți. Deși Scriptura vorbește deseori de mijlocirea lui Hristos pentru noi din perspectiva slujbei Sale de preot, Romani 8:34 arată că acesta este și un aspect al domniei Sale. Ca mare împărat vasal, Isus Își apără poporul de acuzații mijlocind pentru noi înaintea marelui suzeran.

Deoarece Isus ne apără atât de bine, putem avea siguranță în lupta cu păcatul. Dacă ne bazuim pe tăria Sa pentru a rezista ispitei, pe iertarea Lui pentru a ne curăți de efectele păcatului și pe mijlocirea Lui pentru a ne proteja de consecințele păcatului, nimic nu ne poate face rău. Isus este marele și puternicul Împărat războinic care ne conduce în lupta împotriva păcatului. Și, chiar dacă nu luptăm bine, tot nu putem pierde, deoarece El nu va permite acest lucru. Întotdeauna ne va feri și ne va proteja, ne va ierta și ne va

curăța, ne va apăra și ne va achita. Și, în cele din urmă, ne va duce în binecuvântările nesecate ale împărăției Lui veșnice.

După ce am văzut cum Își guvernează Isus poporul, suntem pregătiți să trecem la faptul că El îi și învinge pe dușmani.

ÎNVINGEREA VRĂJMAȘILOR

Când legea lui Dumnezeu este încălcată, mulți oameni au de suferit. Vedem asta în fiecare zi, când sunt comise infracțiuni. Sunt victime care au fost jefuite, escrocate, bătute, trădate sau chiar omorâte. Și, în limbajul Scripturii, cei care comit aceste infracțiuni s-au făcut dușmani atât ai victimelor lor, cât și ai lui Dumnezeu. Răspunsul adecvat din partea guvernului este să-i prindă și să-i pedepsească. Judecata lor ar trebui să fie atât o sancțiune corespunzătoare pentru faptele lor, cât și o modalitate de a proteja victimele și restul societății de alte infracțiuni. Scriptura vorbește despre asta, de exemplu, în Proverbe 20:8 și 25:5.

Ceva similar este valabil și în ceea ce privește judecata făcută de Isus. El îi pedepsește pe dușmanii Lui și ai noștri potrivit cu dreptatea. Dar îi pedepsește și ca act de binecuvântare și bunăvoință față de noi, pentru a ne proteja de păcatul și violența lor și a curăța și proteja lumea pe care o construiește pentru noi. Iată de ce judecata și distrugerea păcătoșilor este o parte esențială din misiunea lui Isus de a transforma lumea în împărăția pământească a lui Dumnezeu. Pentru ca lumea să-I fie plăcută lui Dumnezeu și potrivită pentru a fi locuită de El, și pentru ca noi să ne bucurăm de binecuvântările Sale eterne, corupția păcatului trebuie înlăturată complet.

Așa cum am văzut în această lecție, Isus a început judecata împotriva multor dușmani ai Săi și ai noștri în perioada lucrării Sale pământești. Printre aceștia se numără păcatul, moartea și demonii. Biruința lui Isus asupra acestor vrăjmași este sigură, dar încă nu a terminat cu pedepsirea lor. Deci, în veacul acesta, Isus continuă să-i judece și va sfârși judecata doar când Se va întoarce. Acest aspect este găsit în 2 Petru 2:4, Iuda 6 și Apocalipsa 20:10, 14.

Dar Isus și biserica Sa au și alți dușmani. Fiecare păcătos care nu s-a supus lui Hristos este un cetățean al împărăției lui Satan și un dușman al lui Dumnezeu, lucru arătat clar de Scripturi în Matei 13:37-43, Luca 19:27 și Efeseni 2:1-3.

În prezent, Isus îi judecă în parte pe unii dintre acești vrăjmași în timpul vieții lor pământești, cum a fost în cazul lui Irod, care a fost lovit mortal în Fapte 12:23 deoarece le-a permis oamenilor să-l trateze ca zeu. Dar, în cea mai mare parte, Isus Își reține judecata contra vrăjmașilor Lui, așteptând cu răbdare până când va reveni.

Este foarte interesant că judecata viitoare este deseori exprimată ca parte a evangheliei din Noul Testament. Acesta poate părea un element ciudat al unei vești bune. Dar adevărul este că face parte din vestea bună și asta deoarece reprezintă asigurarea lui Dumnezeu că, la fel cum suferința nu va ține veșnic, ci va fi rezolvată prin vindecare, nici nedreptatea nu va fi lăsată să continue la nesfârșit, ci răul va fi îndreptat. În fiecare inimă există un dor adânc ca nedreptatea să nu biruiască ori să nu fie trecută cu vederea pe motiv că ar neimportantă

pentru că „mergem înainte.” Aceasta e promisiunea făcută de Dumnezeu celor ce suferă, că lucrul acesta nu va fi tolerat. Ei au un avocat și nu au nevoie să se răzbune singuri, ci se încredințează judecătorului drept care va face dreptate.

— Dr. Glen Scorgie

Apostolii au spus clar că domnia lui Isus ca împărat include o zi viitoare a judecării, când fiecare va răspunde în fața conducerii și legii Sale. Această judecată de apoi este menționată în locuri ca Fapte 17:31, Romani 14:10-12 și Evrei 10:26-31. Ziua Judecării este o parte centrală a lucrării lui Hristos ca împărat, deoarece va împlini dreptatea Lui față de păcătoși, îndurarea Lui față de credincioși și credincioșia Sa față de Tatăl prin curățirea împărăției.

Deși doctrina judecării de apoi poate fi terifiantă pentru cei care nu L-au primit pe Hristos ca Domn, acesta nu este un lucru rău. Aceste avertismente dau ocazia necredincioșilor să se pocăiască de păcatul lor și să primească iertarea, îndurarea și harul de la Împăratul nostru Isus Hristos. Da, cuvintele sunt aspre, dar în esență sunt oferte de binecuvântare pentru cei care se pocăiesc. De fapt, de aceea prezentarea evangheliei în Biblie conține deseori o avertizare referitoare la judecata viitoare. Avem exemple în sensul acesta în Matei 21:32-44 și Fapte 17:30-31.

Cred că mulți creștini sunt uimiți uneori de descrierea și prezentarea evangheliei în Scriptură, deoarece include un mesaj foarte clar despre devastatoarea pedeapsă eternă a celor care nu se pocăiesc, care nu sunt în Hristos, care mor în păcatele lor. Cred că am înțeles ceva mai bine lucrul acesta când un doctor m-a privit în ochi și mi-a zis: „Am găsit o tumoră.” Asta nu sună a veste bună, dar a fost. A fost o veste bună că a găsit-o. A fost o veste bună că mi-a spus despre ea. Ce-ar fi fost dacă s-ar fi gândit că nu-i frumos să-mi spună că am o tumoră? N-ar fi fost ceva iubitor, nici binevoitor. N-ar fi fost bine. El a găsit tumoră și mi-a spus: „Uite cum stau lucrurile: ai o tumoră care te va ucide. Dar noi putem face ceva.” Asta e vestea bună. Scriptura prezintă atât de clar judecata care va veni și consecințele păcatului. Vestea bună e că știm asta. E veste bună și pentru că arată gloria lui Dumnezeu. Nu ni se spune că vine o judecată și, apropo, Dumnezeu nu poate face nimic în legătură cu ea. Ni se spune că aceasta este revărsarea neprihănirii și dreptății lui Dumnezeu, a sfințeniei Lui. Așa că e bine că știm că vine judecata, ca să fugim la Hristos, ca să evităm nimicirea care va veni. Dar Biblia este foarte sinceră și când ajungem la capitolele finale ale Noului Testament din Apocalipsa, spunând că slava lui Dumnezeu este în mântuirea celor răscumpărați și în judecata ce se revărsă peste cei care nu s-au pocăit. Când ne uităm la asta, trebuie să recunoaștem că slava lui Dumnezeu se vede cel mai bine, cel mai clar, când Își arată neprihănirea, atât celor care sunt în Hristos și au păcatele iertate în Hristos fără vreun merit personal, cât și celor care L-au respins cu încăpățănare până la capăt.

Adevărul este că trebuie să știm asta. Evanghelia este vestea bună în primul rând pentru că ne spune cum putem fugi de distrugerea care va veni, cum putem avea încredere în Hristos ca să fim găsiți în El și să găsim viața veșnică. Dar este veste bună și pentru că trebuie să știm care e reversul medaliei. Și asta face parte din evanghelie.

— Dr. R. Albert Mohler

Învățătura Bibliei despre judecata de apoi ar trebui să fie o mare încurajare pentru credincioși. Ea ne asigură că suferința noastră nu e în zadar. Fiecare rău va fi îndreptat, așa cum citim în Iacov 5:7-8 și 2 Tesaloniceni 1:4-10. Judecata lui Hristos este motiv de laudă, pentru că ea va distruge prezența, corupția și influența oricărei forme de rău, și va da naștere unei lumi curățate și perfecte pe care o vom moșteni și în care vom locui pentru totdeauna. Așa cum a proclamat îngerul în Apocalipsa 14:7:

Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor! (Apocalipsa 14:7)

CONCLUZIE

În această lecție, am analizat slujba de împărat a lui Isus. Am studiat contextul vechi-testamentar al slujbei Sale prin prisma calificărilor și funcțiilor sale, precum și a așteptărilor pentru viitor. De asemenea, am văzut împlinirea fiecăruia dintre aceste aspecte ale slujbei de împărat în Isus și am explorat aplicarea actuală a domniei Lui din perspectiva modului în care Își zidește împărăția, Își conduce poporul și Își învinge vrăjmașii.

În acest ciclu, am studiat bogățiile doctrinei lui Hristos. L-am văzut pe Isus în postura de Răscumpărător de-a lungul istoriei; I-am văzut viața și lucrarea; am analizat slujbele Lui de profet, preot și împărat. Însă cunoașterea lui Isus nu ar trebui să fie pur teoretică. Dar, când înțelegem cine este El și pricepem ce ne-a revelat despre Sine, Îl vom iubi și Îl vom urma toată viața, în tot ce facem, în casa noastră, la muncă și în biserică.